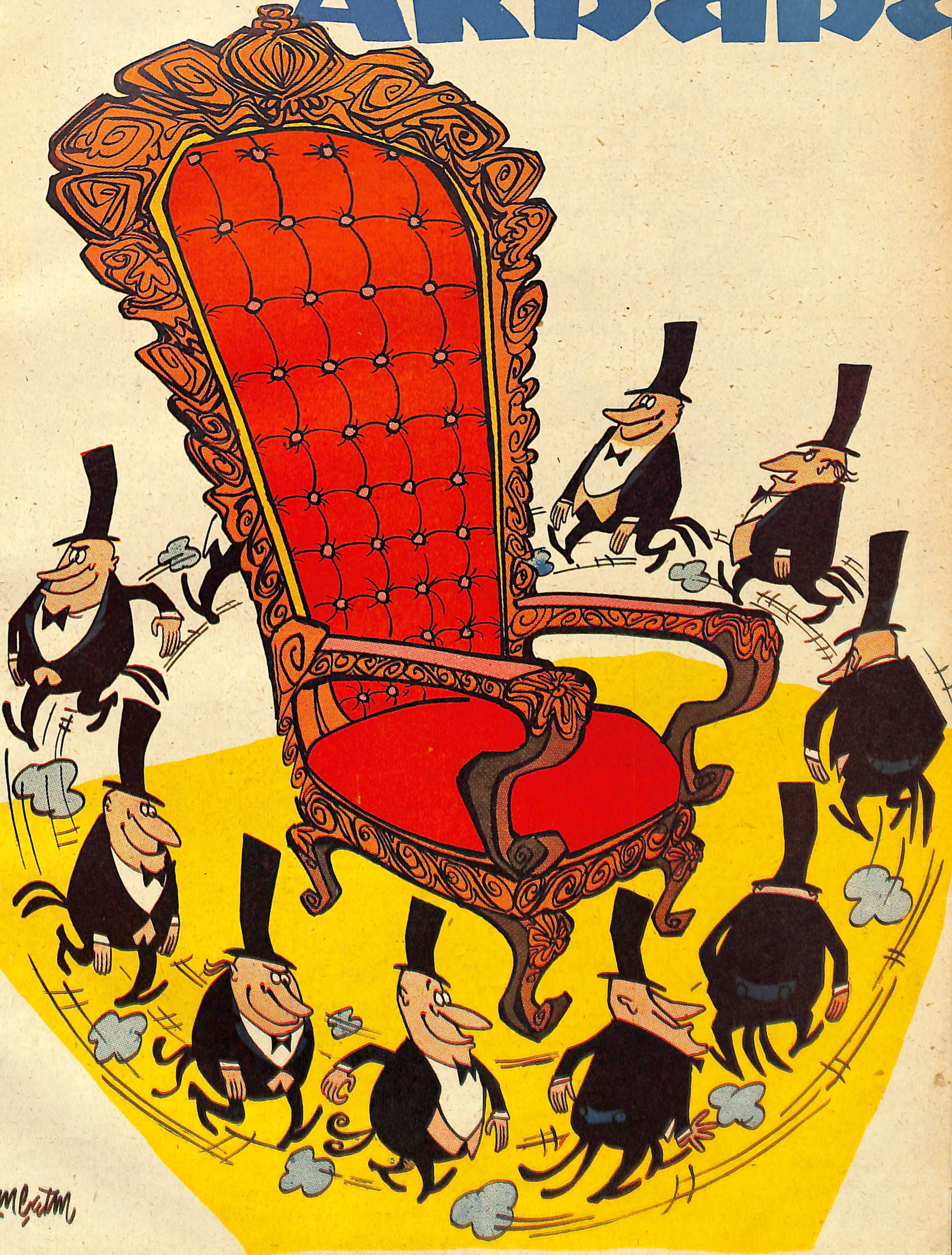
Akbaba

SİYASİ PARTİLERİN YURT GEZİŞİ!

1961'de

5

MİLYON

LİRA TUTARINDA

en az

50 APARTMAN DAİRESİ

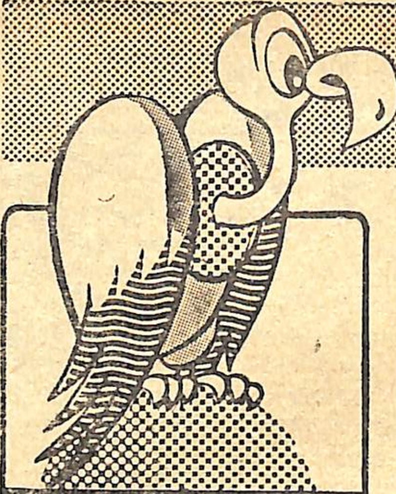
VE

ÇEŞİTLİ ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

YAPI ve KREDİ BANKASI

Reklâm Moran - 10

Akbaba

SİYASİ MİZAH DERGİSİ

SAHİP VE BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli Nimet Arzık, Oktay Verel, Selâmi İzzet Sedes, Necdet Rüştü Efe, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Yalçın Çetin, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı: 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire: 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Sayı : 474 — Yıl : 38
Cilt : 19
13 Nisan 1961

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

ELLİ YAŞ!

ELLİ yaş... Ak saçlı bir ömür... Hele bu yaşın içine bir de Balkan Savaşları, Dünya Savaşları, Kurtuluş Savaşları katılırsa!..

Bu, benim yaşımdır. Hem de kütükteki yaşım değil, basındaki yaşım.

Adımı, bir gazete kâğıdı üstünde matbaa harfleriyle basılmış gördüğüm, o sevinci hâlâ içime sığmayan mutlu günü, ondan sonraki elli yılımın hiçbir gününde bulamadım.

Fen gazetesiydi bu. «Edebiyat mı, Fen mi?» konusunda açtığı yarışmaya katılmıştım... Gülümseyerek neyi savunduğumu seziyorsunuz, değil mi?.. Ben de size uzaktan gülümseyerek haber vereyim: Değil!.. Çocuk kalemimin tuttuğu tez «Fen» dir.

Babam mühendisti benim. Ellerim, pergellerle, cetvellerle, gönyelerle oynamaya alışıktı. Ben de mühendis olacaktım. Matematiğin her dalına yatkın bir kafam vardı. Problemlerin kör düğümlerini kolayca çözerdim.

Ama aylar, yıllar geçtikçe gönlüm edebiyata kaymaya başladı. Bunda, ders anlatırken kalbini konuşturan büyük hocalarımın, İbrahim Necmi'lerin, Süleyman Şevket'lerin etkisi çoktur.

Arûzu, ansızın, kulaktan öğrenivermiştim. Günün birinde Halit Fahri'nin çıkardığı bir dergide, Kehkeşan'da, gençler arası şiir yarışması birinciliğini de kazanınca bugünkü kader yolum çizildi.

Elli yıl önce ne sinema vardı, ne futbol. İsimlerin yıldız olduğu tek dünya edebiyattı. Sokakta yürürken, adımızın peceler altında fısıldandığını duyardık!

İmzamın para ettiğini galiba üç yıl sonra öğrendim: Türk Yurdu mecmuası ilk yazıma bir altın verdi. Avucuma, gökten bir yıldız düştü sandım!

Elli yıl... Altı yüz ay... On sekiz bin gün!.. Bu uzun meslek yolunda hep, hep, hep kalemime dayanarak yürüdüm: Edebiyat kürsüsü öğretmenliklerine çıkarken de, Büyük Millet Meclisi kapısından girerken de...

Elli yıl bu... Elbet yanılmalarım oldu. Elbet sonradan üzüldüğüm ters çıkışlar, genç hoyratlıklar yaptım. Ama bir kere, bir tek kere inanmadığım bir dâvanın savunmasında kullanmadım bu kalemi.

Fethi Okyar Serbest Fırka'yı kurmuştu. En temelli gazeteler, en güvenilir yazarlar bir sallantı geçiriyordu o günlerde. Biz, başından sonuna kadar C.H.P. saflarında döğüşe katıldık... Bir mizah gazetesi için başarı, iktidarla beraber değil, iktidara karşı savaştadır. Ama biz, kazancımızı inancımıza feda ettik. Yirmi bine yakın baskısı olan Akbaba, bu karakter imtihanından bir sıfır kaybederek çıktı: İki bine düştük ve... Serbest Fırkayla beraber biz de kapandık.

Geçim sıkıntısının en acısiyle pençe pençeye iki yıl geçti: Alman Lisesinde edebiyat öğretmenliği, Cumhuriyet gazetesinde fıkra yazarlığıyle...

Sonra?.. Tekrar Akbaba'yı kurdum. Tekrar okuyucunun sevgisiyle kucaklaştım. Tekrar ikinci sayımız birincisinden, üçüncü sayımız ikincisinden üstün satıldı... Ama bu sevincimiz, bu başarımız da uzun sürmemiştir. Yine yolumuzun üstüne zorlukların sıra dağları dikelmeye başlamıştı: İkinci Dünya Savaşiyle karşı karşıya idik. Kâğıdımızı, yıllarca basın karaborsacılarının tekelinden aldık. Bizim çok satışımızla onların sıska satışları beslendi!

Derken, savaş bitti, sulh oldu sevincine kanmadan, politikanın yeni bir çocuğu geldi dünyaya: Demokrat Parti!..

Hani, kenarına basınca diz kapağına vuran, tutup atınca, sekip suratına çarpan çenbere, öfkeyle palasını çekerek:

— Ne kadar çenber varsa çıksın karşıma!

Diye gürleyen Nasreddin Hoca gibi, ben de kalemimi çekip nârayı bastım:

— Ne kadar parti varsa çıksın karşıma!

Cakamın, bir yıl bile sürmedi ömrü: Akbaba, Demirkıratın nalları altında bir daha can verdi!

Şimdi elinizde tuttuğunuz Akbaba, onun üçüncü dirilişidir. Yıllar boyu denemelerim bana şunu öğretti: Okuyucu, taraf tutan gazeteyi, partizan kalemi sevmiyor. Onun için, her seçimde daima arkamdan sürükliyeceğim oyları da bir yana bırakarak, parti kapısından çıktım ve basın kapısından bağsız ve bağımsız, kollarımı sallaya sallaya girdim.

Tek gücüm, korkmamaktır. Yaptığım işi korku kaldırmaz... Siz söyleyin, korka korka hiciv, korka korka mizah olur mu?

Size bir doğruyu açıklayım: İnsan yazdığına inanırsa, korkmaz!

Ben, inanmadığımı yazmadım, yazmıyorum, yazmıyacağım. Onun için korkmadım, korkmuyorum, korkmıyacağım da...

Yarın, seçimlere gireceğiz. Size kalbimi açayım: Büyük zorluklar, büyük sıkıntılar, büyük yoksulluklar bizi bekliyor. Sırtımızda, ağırlığını gittikçe ezilerek duyacağımız yükler var. Bunu biraz kımıldatma, biraz kaldırma, biraz hafifletme gücünü, yalnız, yalnız, yalnız C.H.P. nin tecrübeli ellerinde görüyorum... Bu inançla kalbim ona bağlıdır. Ama kalemim, hiç kimseye bağlı değil!

Elli yıl, bu kalem beni yaşattı. Siz, bu kalemi yaşattınız... Benim aziz okuyucularım, ikimiz de size minnettarız.

YUSUF ZİYA ORTAÇ

AKBABANIN BİR YILLIK HESABI

AKİS Dergisi, pek beğendiğimiz ve hemen benimsediğimiz bir yenilik yaptı: 13 Mart 1961 tarihli sayısında bir yıllık baskı, satış, kazanç hesabını ve ödediği gelir vergisini açıkladı okuyucularına.

Büyük bir topluluğa seslenen gazetelerin, dergilerin bu güzel başlangıca katılmalarını ve okurlara, yıl sonunda hesap vermenin —küçük hasetleri ne kadar kamçılarsa kamçılasın— bir gelenek olmasını dileriz.

Akbaba, bu dileğine önce kendisi uyarak, sevgili okurlarını küçük rakamlarla bıktırmadan, ana çizgileriyle geçen yılın hesabını verecektir.

1 — Türkiye sınırları içinde, geçen yıl, 1.610.000 Akbaba satışa çıkarılmıştır.

İade tutarı 268.213 tür ve yüzde ancak 16 yı bulan çok başarılı bir neticedir.

Bu hesapça, 1960 yılında Türkiye'de bir milyon üçyüz kırkbir bin yediyüz seksen yedi Akbaba satılmıştır.

Bir dergiyi, en az beş kişi okuduğuna göre, Akbaba'nın nasıl geniş bir okuyucu çağunluğuna seslendiği belli olur.

2 — Akbaba, geçen yıl içinde 836.557 lira 87 kuruş satış geliri elde etmiştir.

3 — Akbaba'nın, masraflar çıktıktan sonra, bir yıllık kazancı 282.010 lira 1 kuruştur.

4 — Geçen yıl 82.711 lira gelir vergisi ödeyen Akbaba hususî ortaklığı, bu yıl, on altı bin lirayı aşan stopaj, dokuz bin lirayı aşan İşçi Sigortaları ve sekizbin lirayı aşan Tasarruf Bonolariyle beraber 134.072 lira 93 kuruş vergi ödemiştir.

Bir dizgi, bir baskı makinesi olmayan Akbaba'nın bu vergisini yalnız kalemlerin ve fırçaların kazancı ödedi.

Bize bu bahtiyarlığı veren sevgili okuyucularımıza bir daha iftiharla teşekkür ederiz.

AKBABA

Şarkı:
«Sokaklarda keklik gibi sıçrayarak yürüme,
Sonra sana şıllıksın, oynaksın derler!»

diyor. Ve gördüğünüz gibi, kızcağıza göya nasihat eden şarkı, ona:

— Öyle yürümek senin gibi iffetli bir hanım kıza yaraşmaz. Sakın şıllık kızlar, oynak kadınlar gibi kırıta kırıta yürüme! diye öğüt vermiyor da:

— Şayet öyle keklik gibi sıçrıyarak yürürsen, sana şöyle derler, böyle derler diye onu açıkça tehdit ediyor. Hem de, vezinli, kafiyeli besteli bir tehdittir bu. Âdeta Konservatuardan çıkmış bir tehdit!

Bence, bu tehdidin içinde sosyal ahlâkımızın en korkunç illetlerinden biri yatmaktadır: derler!

Derler... Ne mi derler?.. Sonra şıllıkşın derler... Sonra sana oynaksın derler... Sonra sana muhalifsin derler, düşüksün derler, kuyruksun derler..

İşte bu körolası «derler» yok mu? Bu «derler»... Biz hepimiz, hayatımızı bu hükmü verecek gizli ağızın kıpırdamasına bağlamışızdır.

Kimlerdir bu diyecek olanlar?... Ve şayet onlar bizim için iyi, kötü bir şevler derlerse hayatımızda neyi değiştirebilirler?

Haydi bu konuşmaların hayatımızda önemli bir rolü olabileceğine inanalım. Ama biz herzaman, herkesin, her davranışımız için söyliyeceği söze göre kendimizi ayarlıyabilir miyiz?

Büyük filozofumuz Nasrettin Hocanın meşhur fıkrası bu konuda da bize bir ders vermektedir:.

Rahmetli Hoca günün birinde oğlu ile beraber eşeğine binmiş, pazar yerinden kasabasına dönüvermuş.. Yolda kendilerini görenlerin:

— Vay insafsızlar, vay... Zavallı bir eşeğin sırtına iki kişi birden biner mi?.. diye sövlendiklerini duyunca, içinden homurdananlara hak vererek hayvanın sırtından yere inmiş.

Şimdi oğlan eşekte, Hoca yaya yürümektedir.

Fakat bu sefer, yolcuların:

— Şu terbiyesiz oğlana bak... Aksakallı babası yaya yürürken, kendisi eşeğin sırtında yan gelmekten utanmıyor!.. dediklerini duymaz mı?

Zavallı Hoca. oğlunu lâf altında bırakmamanın çaresini, onu yere indirip kendisi eşeğe binmekte bulmuş. Ama biraz sonra, yoldan geçenlerin:

— Vay insafsız ihtiyar vay.. Kendisi eşeğin sırtına kurulmuş, çöp kadar çocuğu, yaya yürütüyor!... diye söylendiklerini duyunca yeni bir çare aramış ve kendisi de yere inmiş.

Baba, oğul önde, eşek arkada giderlerken yolcuların kendilerine bakıp:

— Vay enayiler vay... Ellerinde koskoca eşek varken ikisi de yaya yürüyor!.. diye gülüştüklerini duymaz mı?

Kasabaya girerken, son çare eşeği sırtına alan Hoca, artık arkasından kahkahalarla neler dendiğine kulak asmadan evinin yolunu tutar...

Nasrettin Hocanın her kıstasında olduğu gibi, bunda da alınacak bir hisse vardır. Filozof mizahçımız, bana kalırsa, şöyle demek istiyor:

— Nasıl davranırsanız davranınız, arasında yaşadığınız insanların herbirine ayrı ayrı hoş görünemezsiniz. Onun için «Acaba ne derler?« diye fazla kulak asmadan yaşamanın çaresine bakın!

Ama gerçeğin böyle olduğunu bildiğiniz halde siz haydi gelin de içinde bulunduğunuz toplumun «derler» ine metelik vermeden yaşamanın yolunu bulun bakalım!

Diyelim ki, bir delikanlısınız. Bir genç kızla sevişiyorsunuz. Ona:

— Haydi bu gece bir sinemaya gidelim! dediniz mi, alacağınız cevap şudur:

— A, a, a... Sen çıldırdın mı? Annem ne der? Babam ne der? Abiam ne der? Herkes ne der?

Diyelim ki, çapkın bir bekârsınız. Konuştuğunuz nikâhlı bir kadın var. Onu, garsoniyerinizde biraz daha kalmağa zorladınız mı, size şöyle söyliyecektir:

— Aa, a, a... Çıldırdın mı sen?.. Daha fazla gecikirsem herif ne der?.. Kapıcı ne der?.. Hizmetçi ne der?...

Diyelim ki, Galatasaray'lı Metin'i Fenerbahçe'ye transfer olmağa davet ettiniz. Delikanlı, gözlerini aça aça:

— Cık, cık cık, diyecektir, çıldırdınız mı siz? Sonra Gündüz Kılıç ne der? Galatasaray'lılar ne der? İzmir-Spor'lular ne der? Hele şey... Eski karım ne der?..

Bilmem ki, misalleri çoğaltmıya lüzum var mı?.. Görüyorsunuz, hepimiz etrafımıza «Herkes ne der?» isimli, adresi belirsiz, dıvarları belirsiz, gardiyanları belirsiz korkunç bir hapishane kurmuşuz...

— Aman buluşmıyalım, herkes ne der?

— Aman sevişmiyelim, herkes ne der?

— Aman yazmıyalım, aman çizmiyelim, aman gezmiyelim, herkes ne der?

Demek biz, biçare insanlar içimizden ve başımızdan gelen namuslu ahlâk fermanlarından çok, toplum kargaşalığından yükselebilecek şuursuz seslere, karma karışık hükümlere kulak vererek yaşayıp durmaktayız.

— Ne derler?..

Şimdi ben de içimizden düşünüyorum: acaba bu yazıma ne derler?..

Kimisi dudak bükecektir:

— Tatsız... Aldığı para haram olsun!..

Kimisi:

—Tam gönlümdekileri yazmış, elleri dert görmesin! diyecektir.

Ne derlerse desinler, biz yazalım, mürettip dizsin, makineler de bassın...

Biz basarız! Ama, politikanın hacıağaları gibi körü körüne değil, bile bile basarız: bazan Devletlinin bam teline, bazan da çürük tahtaya!..

Evet, biliyorum insanın böylesine, bile bile çürük tahtaya basanına «Tahtası eksik» derler. E, derlerse ne olur? Bizler de: «Üst katlarımız gıcır gıcır parke döşeli» demiyoruz ya?.. Elbet tavan aramızın birkaç tahtası çürük, birkaç tahtası eksik! Eğer bütün tahtalarımız tam olsaydı «Cezaevleri» ni «Gazeteciler Cemiyeti» haline sokar mıydık?

Hani «Altına hücum» filminde aç kalan Şarlo'ya arkadaşı besli bir hindi gibi görünür ya... Geçen devrin sarhoş barbarları İzmir'de «Demokrat İzmir» i, içine gaz ve benzin tenekelerini boşaltarak ateşe verdikleri gece etrafımdaki insanlar da benim gözlerime Hıdrelez kuzuları gibi görünmüşlerdi.

Bu cehennemden sağ kurtulup da sokağa çıkınca, gözlerinde hâlâ yangın alevleri parıldayan bir meslekdaş bana:

— Eyvaaah, kalemimi yukarıda unuttum demez mi?

Eh, yazarın böylesi için ne derler sevgili okuyucularım?

Ne diyeceklerrini pek kestiremem ama, herhalde: «Maaşallah ne akıllı vatandaş» demiyeceklerinden eminim!

O gece ben de acı acı gülmüş, ona:

— Geç bile kalmışsın!.. O uğursuz kalemi, daha önce kaybetseydin, şimdi bu işler başımıza gelmezdi, demiştim!

Ama ne oldu?.. Uslandık mı sanki?.. Ne o sırtında küfe, sokak sokak taze bakla satıyor, ne de ben Sirkeci'de şerbetçi dükkânı açtım. İşte yine elimde kalem, yine arasıra delirerek yazıp duruyorum.

Ne derlerse desinler!

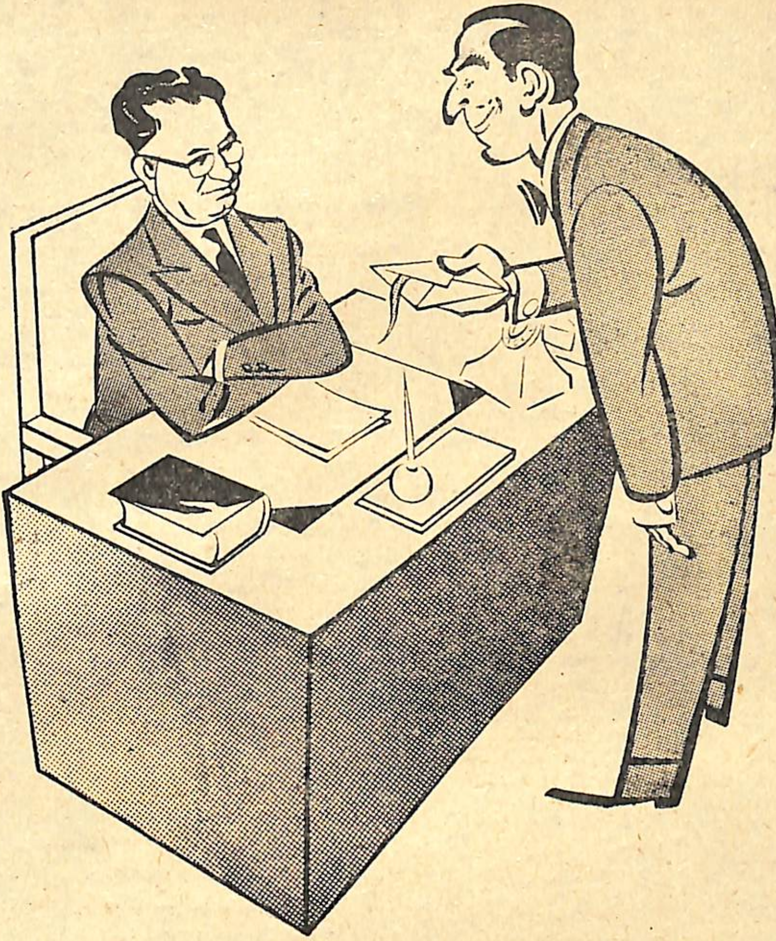
Naci SADULLAH

Günün mezadı:

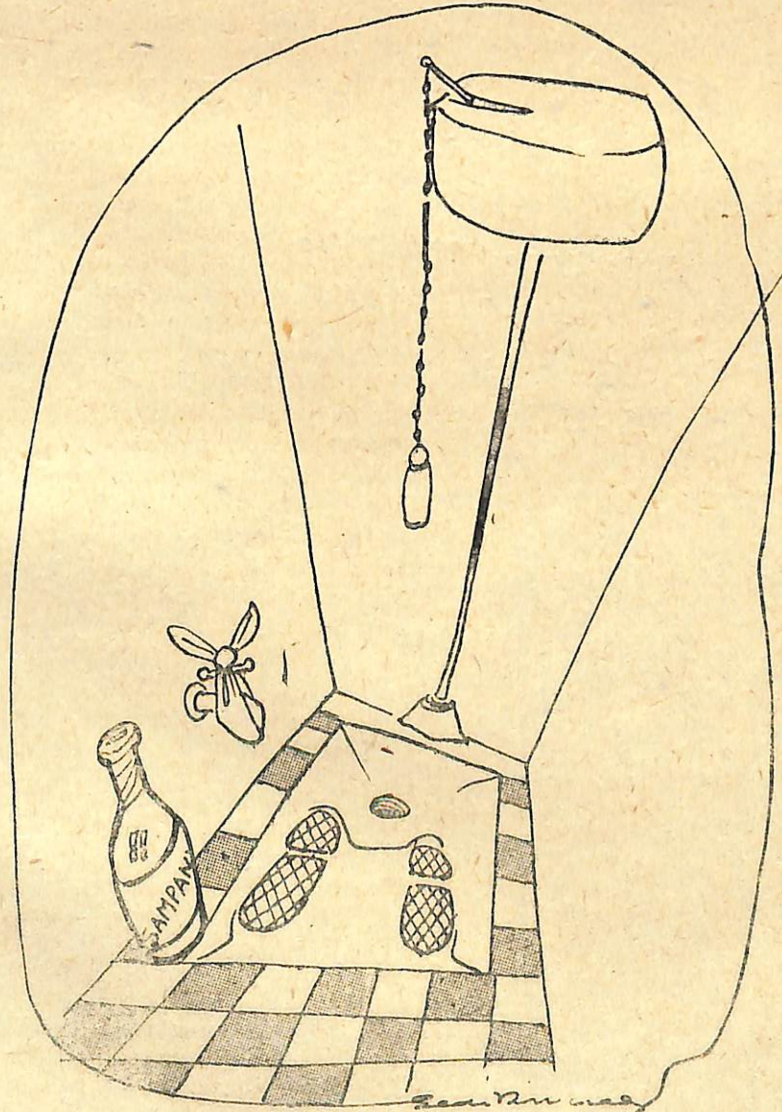

— Haydi satıyorum... Ünlü yazarımızın iç çamaşırı... Var mı tâlibi?!...

Vali Tulga: «Kuyruklardan mektuplar alıyorum» dedi.

— Paşam, üstünde adres yok ama, galiba size!

Su bedeli 75 kuruş oldu!... (Gazeteler)

STADYUMDAN SESLER

Ars... lan... Haa... kem!

ÖRFİ İdare Komutanlığı, maçlarda seyircilerin edep dışı bağırıp çağırmalarını, sahaya şişe vesaire atmalarını kesin şekilde yasak etmişti. Bunu sağlamak için de, seyircilerin arasına dizi dizi inzibat erlerini oturtuyordu.

Eskidenberi, hakem bir yanlışlık yaptığı vakit, ağıza alınmıyacak sözlerle bağırmıya alışmış olanlar, iyice sıkıntıya düştüler. Asker ve polisler tarafından yakalanıp Örfi İdarenin mahzenlerine tıkılmaktansa, yeni bir küfür usulü bulmak gerekiyordu. Açıkgöz seyirci bunu da bulmakta gecikmedi. Şimdi herhangi bir hakem, haksız ve yanlış bir karar verdiği vakit, seyirciler hep bir ağızdan haykırıyorlar:

— Ars.. lan.. haaa... kem... Ars.. lan.. haaa.. kem...

Geçen gün seyircilerden biri, halkın bu şekilde bağırmasına karşılık, gerekli açıklamayı yaptı:

— Oğlum, bizim hakemlerimizin hepsi ârif tir. Bunun ne demiye geldiğini çabuk anlarlar...

Takım dinlendi!

GALATASARAY - Kasımpaşa maçı yapılıyordu. Maçın birinci devresi 0 - 0 berabere bitmiş, ikinci devrenin de onbeş dakikası geçmişti. Netice değişmiyordu. Kasımpaşa golsüz beraberliğe razı olmuş görünüyordu. Galatasaray da, ne yapıp yapıp, bir gol atmak için âdeta çırpınıyordu.

Kasımpaşalılar, vakit kazanmak için her fırsatta topu tac'a atıyorlar, yahut bütün kuvvetleriyle tribünlere doğru savuruyorlardı. Bu şekildeki hareketler de Galatasaray tribünlerinden yükselen protesto sesleriyle karşılanıyordu:

— Yuuuuh!...

Kapalı tribünde, halinden tavrından, Kasımpaşalı olduğu anlaşılan gençten bir adam, yuh seslerinin geldiği tarafa doğru dönerek, kendi kendine söylendi:

— Helbette oğlum, helbette... Takım dinlendiriyoruz biz...

Bu takım dinlendirme taktiği epice sürdü. Fakat bu arada Galatasaray ani bir hücumla, Kasımpaşa kalesine ilk golü attı.

İkinci devrenin başından beri, takım dinlendirmek gayesiyle aheste beste, kırıta kırıta futbol oynıyan Kasımpaşalılar, golü yedikten sonra birdenbire canlanıp toparlandılar. Tac atarken, avut çekerken bile tek saniye kaybetmemek için hamaratlaşıverdiler.

O zaman, Kasımpaşalı seyircinin yanında oturan bir yabancı, gülümsiyerek:

— Takım dinlendi galiba!.. dedi.

— Helbette dinlendi. Bak görmüyor musun, çocuklar ateş kesildi...

— Görüyorum ama, golden sonra ateş kesildi. Takım dinlendirmek için kullandıkları usul yanlış... Topu tribünlere atacaklarına peşin peşin bir gol yiyip de canlanıverselerdi, takım şimdiye kadar çoktan dinlenmiş olurdu.

Amerikan... Şerefe!

BEŞİKTAŞ yakında Amerika'ya gidecek ya... Onyedi futbolcuya idareci olarak kimler refakat edecek?.. Şimdiden onun tepişmesi başladı... Baba Hakkı, Keçi Faruğu bir kenara çekiyor:

— Hişşt Faruk, diyor... İşi fazla uzatma... Sen beni desteklersen, ben de seni Amerika'ya götürürüm...

Öteki hizipten Şeref Görkey de, Saim Sarper'e sokuluyor:

— Bana bak, diyor. Puppo Sandro'yu yanımıza alalım. Nasıl olsa ingilizce bilir. Onunla idare ederiz. Hakkıyı falan atlatalım...

Bir Amerika seyahati, Beşiktaş idarecilerini şimdiden birbirine düşüreceğe benziyor. Şeref Görkey'in bu konudaki iddiası şu:

— Amerika'ya Baba Hakkı'yı götürmek, klübe tuzluya mal olur. Bir bavul dolusu rakıya Amerika'ya kadar uçak navlunu ödemek, Beşiktaş klübünün harcı değildir, diyor!

ADNAN VELİ

ANKARA MEKTUPLARI

Nimet Arzık

Büyük başların yalnızlığı..

Kurak arazinin ortasında birden söğütler yükselir. Söğütözü derler zaten bu yere... Gazi Çiftliğinin bir «tüttürümlük» yamacındadır...

Söğütözü'nde bir bekçi kulübesi vardır beyaz badanalı. Burada Atatürk'tenberi Ali efendi oturur. Onun evinin tam yanında gene beyaz badanalı bir yapı vardır: Atatürk'ün dinlenme eviymiş... Ev değildir, bir tek odadır... İçinde kırmızı bir kilimin örttüğü yarım kişilik bir somye, bildiğimiz hasır masalardan, bildiğimiz hasır koltuklardan bir masa ve bir koltuk, bir ufak dıvar do-

labı vardır o kadar... Ha dolabın üstündeki girintideki birkaç tabak ve bardağı unuttum...

Bir devri kapayan kılıcıyla, bir devri açan fikriyle adam, gelirmiş, o mütevâzi odacıkta birkaç saat geçirirmiş, benliğini duya duya veya Ali efendiye bir sandalya attırırmış öndeki havuzun yanına ve dörtgen mermer içindeki hapis suyun dünyasında yüzen üç dört hantal balığı seyredermiş, sakin, dalgın, yalnız...

Herşeyi zirvede gördükten sonra ihtiyacı varmış o mütevâzi odacığa... Nasıl olmasın...

Geçen gün Mecliste bakıyordum. Ne kadar zor bir hayat diyordum onun hayatı. Mücadelelerinin çetinliğinden zor değildi. Şeyden zordu... Nasıl söyliyeyim, «dengini bulamamaktan» zordu bence... Karşısında rakip kim vardı «birinci küme» den? Kimse... Hayatın çok daha basit oyunlarına bile bir denge lâzım... Sinek siklet bir boksör, ağır siklet bir boksörle dövüştürülmez. Dövüşün seyri zevkli olmaz. Bir nevi de mahcubiyet duyar bence ağır sıkletteki boksör. İşte bence İnönü bu durumdadır.. Atatürk bu durumdaydı, hem de nasıl... Karşısında kendi «sikletinde» rakipler olmayınca, insan üstün adam olma zevkini nasıl tatsın?. Ancak külfetini çeker, yalnızlığını çeker üstün adam olmanın... Şanslı büyük adamlar gelmiş geçmiş dünyadan... Vekilleri birer şahsiyetmiş.. Düşmanları birer şahsiyetmiş. Dostları birer şahsiyetmiş. Dalkavukları birer şahsiyetmiş. Zamanlarında yaşıyan yazarlar en büyüğündenmiş... Kafalarını kestirdikleri adamlar bile en haysiyetli cinsindenmiş. Of, of of!...

Sırtı yere gelmez!

Uzun zaman Paris'te Nato'da bulunmuş bir dostum:

— «Oğlumu Galatasaray'da okutuyorum, sonra Siyasal Bilgiler Okuluna vereceğim» dedi, «sırtı yere gelmez ondan sonra»... İzah etti:

— «Çok dayanışma vardır bu müesseselerden çıkanlar arasında..» Bilmem hâlâ herhangi bir köşede herhangi bir bucakta «dayanışma» denen şey kaldı mı?.. Kırıntısı kaldı mı? İnsanlar İzmir havası gibi....

Günde 4 kere hava değiştiriyorlar.. Sonra zarif bir hikâye anlattı: Bir gün Atatürk'e bir iç işleri bakanı lâzım olmuş (her nedense). Kendisine bir zatı tavsiye etmişler. Tahsil terbiyesini sormuş. Demişler: Siyasal Bilgiler'den mezun (Mülkiye'ymiş ismi o zaman).. Yooo demiş istemem, sonra bozuşursak, karşımda koskocaman bir Muhalefet partisi görürüm. Bunlar birbirlerini o kadar tutarlar ki...

Hâlâ öyle mi?.. Hâlâ aralarında «hiç değişmemişsin birader» diye

şaplaklaşmalı, kucaklasmalı, saklamalı öpüşmelerden başka birşey kaldı mı?.. Kaldıysa, ben de çocuklarımı evvelâââ Gasray'a sonra Siyasal Bilgiler Okuluna vereyim.... Siz de verin!..

Karar kılmak:

Tanınmış bir zattan bahsediliyordu. Yeni Sabah'çılardan Hakkı Devrim şunu söyledi:

— «Zayıf bir tarafı var. Karar kı-

lamıyor. Politika yaparken gazeteciliği düşünüyor. Gazetecilik yaparken politikacılığı... Onun için....»

Kimden bahsediyordu dersiniz?.... Bana anladım gibi geliyor. İlâve edecek bazı şeylerim var bu analize, amma yazılarım çok sık telli bir süzgeçten geçeceğine göreeeee...

Aşıklar

Saçları saman rengi Müsteşar (ecnebî):

— «Fekalâde» dedi, «fevkalâde..» Bir buçuk senedenberi Ankara'nızdayım, böyle bir gece geçirmedim»...

Ona Erzurum'lu, Sivas'lı, Diyarbakır'lı âşıkları dinletmiştim. Bir dost getirmişti karısiyla kendisini bana ve o dost, «aman fazla uzun sürmesin de bu fasıl, bu dünya görmüş insanların canı daralmasın» diye düşünüyordu. Bir de bilmem hangi pavyonda göbek atma saati geçmesin diye tasalanıyordu. İki tasanın arasındaydı anladığınız gibi:

Saz.. şairleri, bilmem Asya ne âlemde .. Fakat Avrupa'nın hiçbir tarafında gezgiç âşık yoktur artık. Dertler tasnif edilmiş, etiketlenmiş, deva bulmuştur veya... Bağrı yanık birinin onları feryadetmesi lâzım değildir...

Saman rengi saçlı Müsteşar devam ediyordu:

— «Bizim sefarette bir konferans verir bunları bize tanıtır mısınız?... Ömrümde bir teklife bu kadar memnun olmadım. İhmâl ettiğimiz, nesli tükenmek üzere olan bu serâzad, hayata göz kırparak yaşıyan insanların ilgi çekmesi kadar gönlüme tatlı şey olamazdı.

Mes'ut toplumların tarihi yoktur. Bu bir Fransız sözüdür. Bizde toplumun değil, her taşın, her kösenin, her oyuğun yanık bir masalı vardır. Âşıklar işte bunu canlandırıyorlar. En garibime gideni çoğunun okuması yazması bile yok. İlham perisi kendilerini ziyaret ettiğinde «aman kelimeler kaçmasın» diye, eşe dosta yazdırıyorlar şiirlerini. İnsan anlıyamıyor, okumak bilmiyen bir adamın sembolistlere parmak ısırtacak mısralar sıralamasını ufak bir örnek vereyim:

Bu hayat deryası beni iskele
Yaptı gam yükünü bende boşalttı.
Sağdan soldan gelip geçen her gemi
Çarptı gam yükünü bende boşalttı.

Daldırdım testimi dolmadı çilem,
Bu alın yazımdır kimlerden bilem.
Ben sefil biçare düştükçe âlem
Çaptı gam yükünü bende boşalttı...

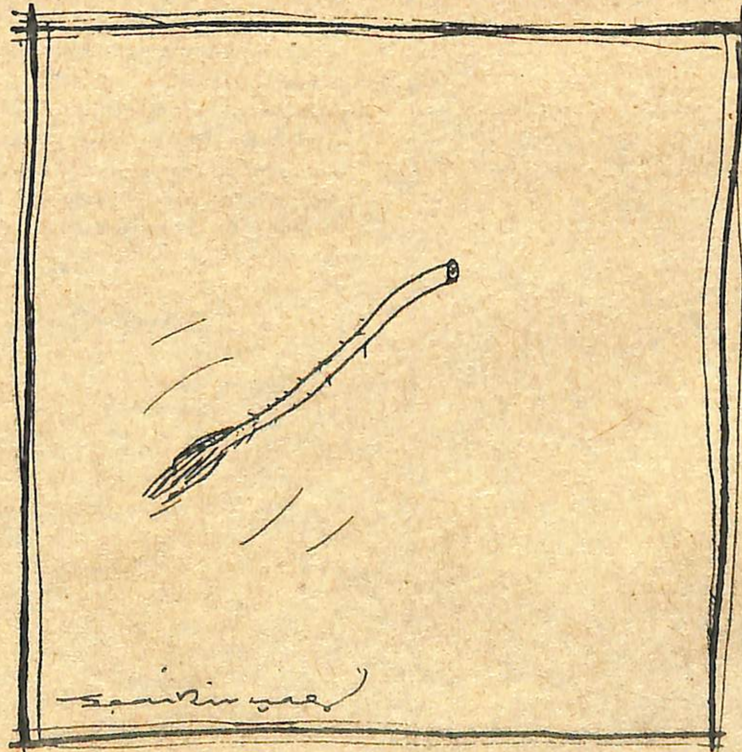
İhsanî demişler, düşmüşüm dile,
Kurtulmak isterim fakat nafile,
Can ile sevdiğim yakinim bile,
Kaptı gam yükünü bende boşalttı...

Son iki mısra çok içimin içine işliyor. Zaten böyle işleri insanın «can ile sevdiği» yapar...

Öyle köyler varmış ki, Sıvas'ta. Üç yaşında çocuklar mızrap vurmağa başlarmışlar, besinde de mısralar düzmeğe... Kadınlar nefis ninniler bestelerlermiş... Kar yolları kapatırmış. Köyün bağlantısı kesilirmiş dünyayla. Herkesin elinde bir saz, bağrındaki yarayı deşermiş...

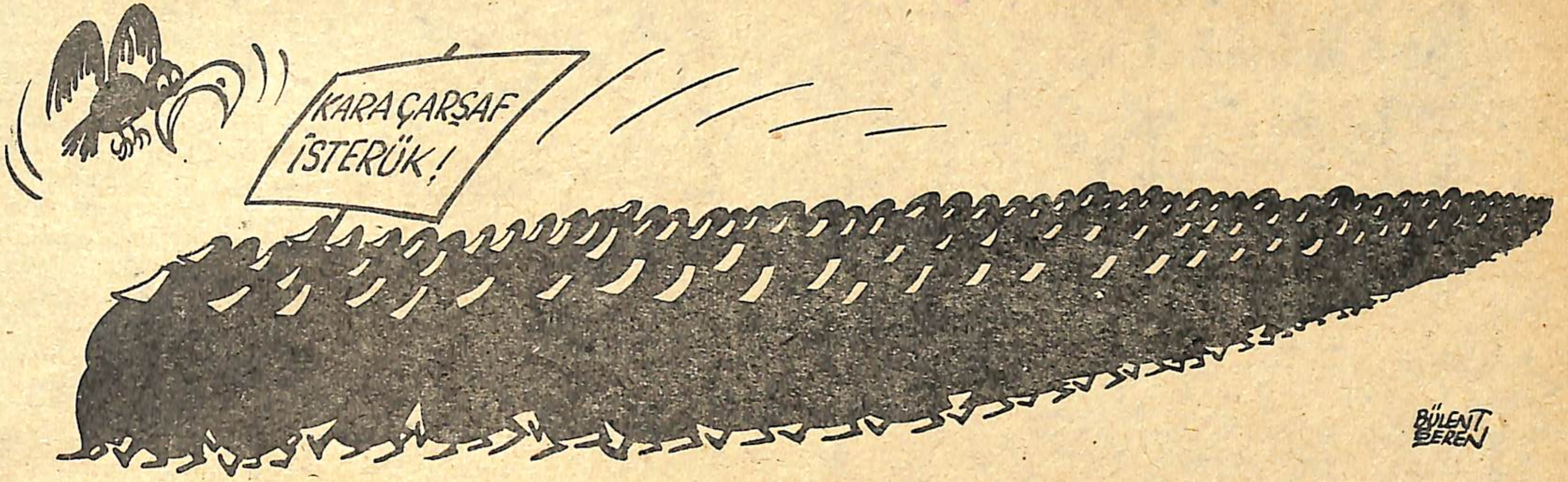
En meşhur âşıklardan biri âşık Âli İzzet bana: «Biz aşkımızı sazla ilân ederük, ölümüzü sazla gömerük, derdimizi sazla söylerük, toprağımızı sazla ekerük» dedi...

Bizim memleketin bazı tarafları ne çekilmez, bazı tarafları da ne câzip, ne değişik, ne renkli, ne özlü...

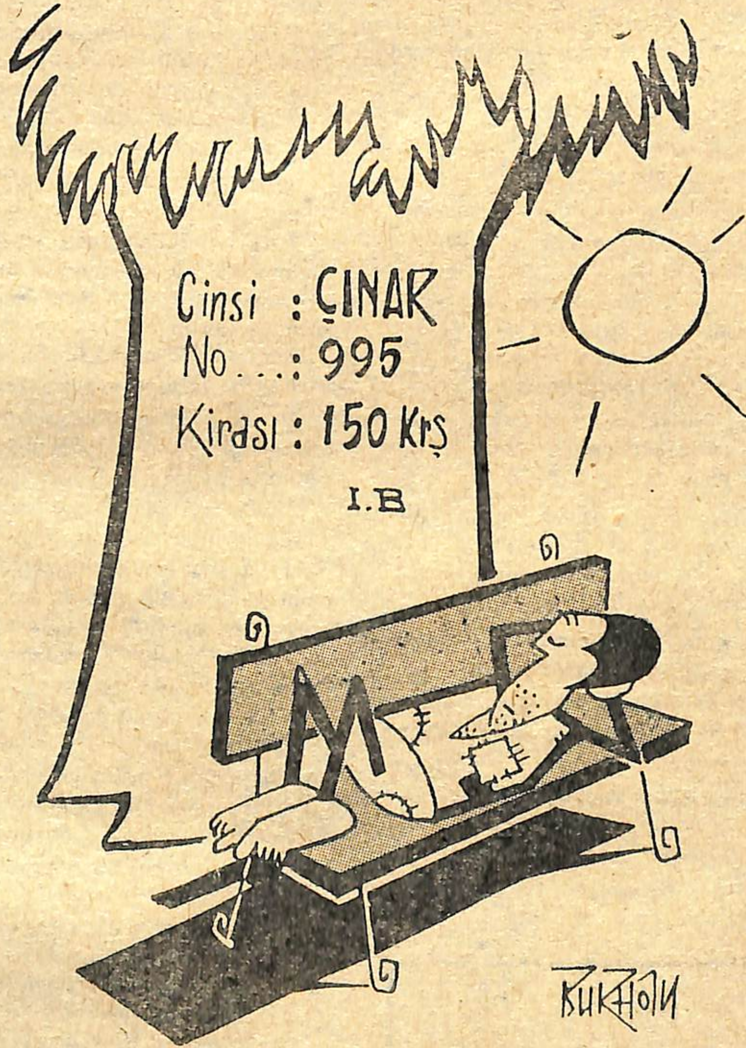
— Bu kuyruğa uygun bir eşek aranıyor!

Bolvadinde binlerce kadın çarşaf lehine gösteri yürüyüşü yaptı. (Gazeteler)

Karga — Gak, gak, gak, gak, gak... Yeni kılavuzlara bak!

Belediye, ağaç diplerini kiraya verecek... (Gazeteler)

Kiracı!

KÖŞE BAŞI

Dönüşü zor!.

Rusların, fezaya gönderdikleri köpek geri dönmüş. Yakında insan da göndereceklermiş.

Gidiş için bütün güçlükler yenilmiş ama dönüşte biraz zorluk varmış. Şimdi de onun üzerinde çalışıyorlarmış.

Doğrusu Rusların bu işte muvaffak olacaklarını sanmıyorum. Zira bütün teknik güçlükleri yenseler bile, gönderecekleri insan bir daha geri gelmez!

Ayak

Gazetelerin yazdıklarına göre, hava alanlarında ayakbastı parası alınacakmış.

Gördünüz mü, vergi de ayağa düştü!

Hani bu ayak basmak değil de, mantara basmak gibi bir şey. Ve her zaman olduğu gibi, akılsız başın cezasını ayak çekecek yine...

Deney

3 senedenberi devam eden «Nükleer Denemeleri Durdurma» Konferansı bir netice vermeden sona ermiş. Taraflardan hiçbiri karşı tarafın tezini beğenmiyor.

Gerçi konferanstan dünya sulhü için faydalı bir şey çıkmamış ama bence yine maksat hasıl olmuştur. Çünkü denemelerin durdurulmıyacağı önceden de biliniyordu. Gaye milletlerin birbirini denemesiydi!

Nerdesin?

İzmir'de çıkan Kaldırım Dergisi: İçinde Aziz Nesin üstadımızın romantik bir hikâyesi...

Ankara'da Öncü gazetesi: İçinde Aziz Nesin'in bir romanı...

İstanbul'da Vatan gazetesi: İçinde yine Aziz Nesin'in bir romanı...

Akbaba'da Aziz Nesin'in hikâyeleri, mizah yazıları...

Tanin'de Aziz Nesin'in tuzlu, biberli fıkraları...

Dahası var: Geçenlerde beyaz perdeye de çıktı üstad...

Bize kalırsa yapacak bir iş var artık: Soyadını değiştirmek... Aziz Nesin değil, Aziz Nerdesin!

Uyruk, Buyruk, Kuyruk

Kuyruk kelimesinin, nereden geldiği hakkında, gazetelerde tartışmalar oldu.

Bence, şimdi kuyruk dediğimiz kimseler, esasında UYRUKtular. Zamanla efendileri büyük olunca, büyüğün «b» sini alıp BUYRUK oldular. Tabiî devir değişti. Efendileri esas değerlerine dönüp küçülünce, bu sefer de küçüğün «k» sini alıp KUYRUK oldular.

Lütfi Yaşar İZGÖRDÜ

Siyasî faaliyete müsaade verildi... (Gazeteler)

Koltuk koşusu!

— Ben Dinçklöb'ün müdürüyüm arkadaş... Adım da Müslim... Erkeksen şimdi kendi adını söyle...

— Benim adım da İhsan Yeşilyayla... Tomsit şirketinin idare müdürüyüm...

— Bana bak,erkeksen hemen gel buraya...

— Elbetteee!... Şimdi berberi alıp geliyorum...

— Ben de erkek adamları bekliyorum...

— Haydi Allahaısmarladık...

— Güle güle...

İhsan telefonu kapadı. Masanın önünde bir defa gerindi. Sonra hemen musluğa gidip saçlarını adamakıllı taradı. Kravatını yeniden bağladı. Ceketine bir çeki düzen verdikten sonra merdivenleri hızlı hızlı indi. Kapıdan bir arabaya atlayıp Berber Kâzım'ın evinin kapısına geldi:

— Kâzımm!... Anam babam Kâzım... Çok antika bir iş var... Allahını seversen, çantana bir ustura koy da aşağıya in...

Pencereden bir baş uzandı:

— Sen misin İhsan ağabey?... Ne var, hayrola?...

— Bir yere traşa gideceğiz de...

— Bu saatte traş olur mu be abi?.

— Olmaz ama, öyle icap etti de onun için geldim... Haydi Allasen, kırma beni...

— Sakal traşı mı, yoksam makinayı da alayım mı?...

— Sırf sakal...

— İki dakka müsaade et, geliyorum şimdi...

İhsan tekrar arabaya girdi, bekledi... Biraz sonra Kâzım çantasıyla göründü:

— Hayırdır işallah be İhsan abi!.. Bu saatte sakal traşı da olur muymuş?...

— Bir inat meselesi var da ondan... Şimdi görürsün. Fazla sorma...

Araba hareket etti. Donçklöb'e gelince, asansöre atladılar. Yukarı çıkar çıkmaz, İhsan kapıda bekliyen adama, azametle, Müslim beyi sordu:

— Müdür Müslim bey mi?...

— Evet...

— Çağıralım efendim...

Kapıcının arkasında, uzunca boylu, gençten bir adam belirdi:

— Buyurun, Müslim benim...

— Ben de Tomsit Şirketinin idare müdürü İhsan... Nasıl, gelir miymişim?..

— Hoş geldin, sefa geldin.

— Saçlarını kesmiye geldim arkadaş..

— Şöyle içeriye girin de, şu odada kestireyim..

İhsan, onun bu işe kolay razı olacağını pek sanmıyordu. Orada müthiş bir kavga çıkmasını bekler gibiydi. Ama adam itiraz etmedi. Yandaki müdüriyet odasını açıp iskemlelerden birine oturdu. Berbere dönüp:

— Kes şu saçları, dedi.

Kâzım, takımlarını çıkardı. Müslim'in briyantinli saçlarına usturayı attı Traş sırasında hiç kimse sesini çıkarmıyordu. Ama traştan sonra İhsan büyük bir patırtı bekliyordu. Kâzım, Müslim'in boynundan peşkiri çözerken, o:

— Haydi içeriye buyurun da birer viski içelim, dedi...

İhsan şaşırmıştı. Kavga beklerken iltifat görmesi sevindirdi onu. Müslim, gülerek dedi ki:

— Vallahi İhsan bey kardeşim, seni burada dayaktan pestile çevirecektim. Bereket senden sonra gene sevgilimin telefonunu açtım. Senin sözlerin ona pek dokunmuş. Ayhan'ı ektiği gibi koşmuş buraya. Onun hatırı için ben de verdiğim sözü tuttum. Saçlarımdan vazgeçtim. Şimdi sevgilim içeride oturuyor. Allahaşkına siz de gelip birer viski içerseniz, güzel bir hatıra elde etmiş olacağız.

İhsan Kâzım'a döndü:

— Ne dersin Kâzım?

— İçelim abi...

Genç kız Müslim'i cascavlak görünce şaşırıverdi:

— Aaaa, bu ne hal ayol?..

— Söz vermiştim. Erkek adam sözünü tutar...

Kahkahalar arasında Müslim, sevgilisine İhsan'la beraber Kâzım'ı tanıttı. Çabucak kaynaşıvermişler, kırk yıllık dost gibi sohbete başlamışlardı. Müslim, kadehin biri boşalmadan ötekini getirtiyordu:

— Haydi çocuklar, saadetimize içelim... Haydi İhsancığım, haydi Kâzımcığım...

— Ah Vallahi ne şeker arkadaşmışsın sen, dünya durdukça yaşa..

— Sen de çok efendi bir arkadaşmışsın... Her daim nur ol...

— Yahu ben, senin bu iyiliğine karşı çok vicdansız davrandım be! Saçlarını kestirdim...

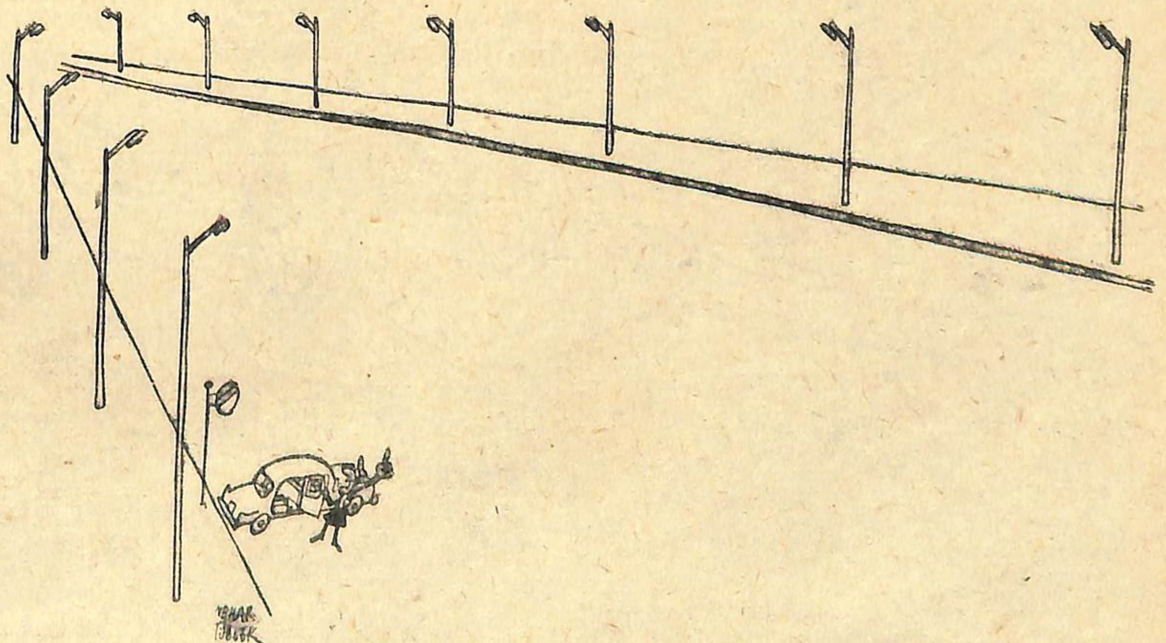
— Valla hiç üzülme İhsan bey kardeşim... Yarın sabah nasıl olsa askere gidiyorum. Kışla berberinde traş olmaktansa, ayağıma kadar gelmiş şehir berberine traş olmayı tercih ederim... Canımız sağ olsun... Hadi bakalım çocuklar şerefe!..

Adnan VELİ

«Misafir Amerikalı askerler şehrimizi boyadı.» **(Gazeteler)**

YAZISIZ

Millet Caddesinin genişliği elli metreden yetmiş metreye çıkacak (Gazeteler)

— Haydi... Karşı kaldırıma bir ikiii!...

TON-

ET FİATLARINDA ARTIŞ DEVAM EDİYOR. GAZETELER.

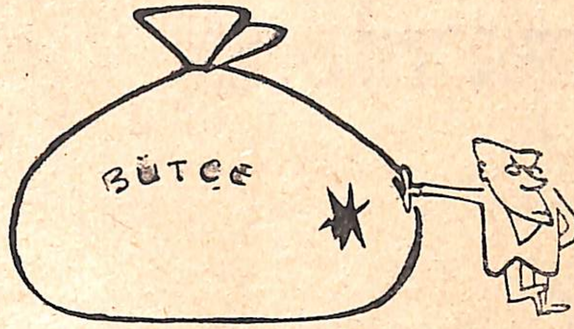

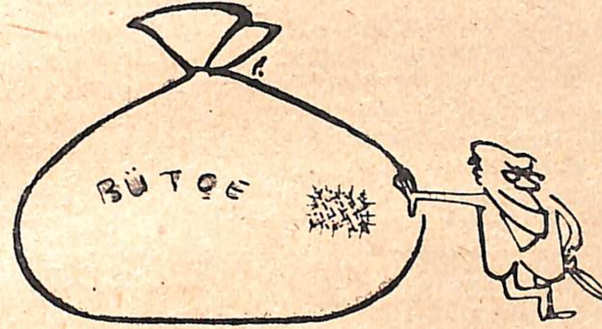

GRAFİK

BELEDİYE BÜTÇESİNDEKİ AÇIĞA ÇARE ARIYOR GAZETELER.

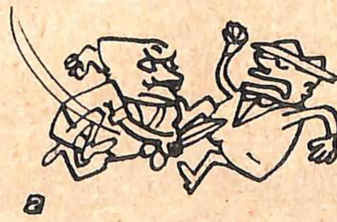

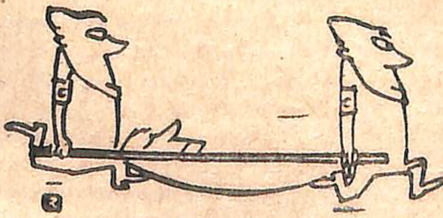
YAZISIZ

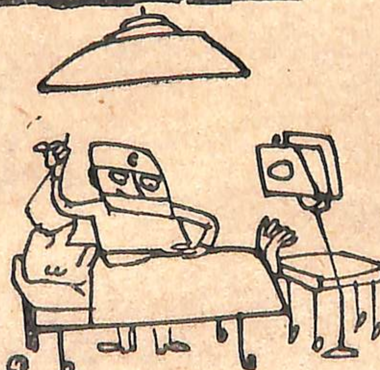

BİR TERZİ DİKİŞİNİ BEĞENMEYEN MÜŞTERİSİNİ YARALADI. GAZETELER.

YAZISIZ

EL SAN'ATLARI SERGİSİ AÇILDI GAZETELER

YAZISIZ

Eski Boşanmalar

Eskiden kaçırdı mı Hanım işin tadını,
Ferman gibi yazardı koca (Boş kâğıdı) nı!..
Almaya yanaşmazdı hiç kimse dul kadını,
Bir köşede kalırdı, anmazlardı adını,
Artık huysuz karının dinleyin feryadını!..

Gemi azıya alır bâzan da çapkın erkek,
Kadına yol verirdi: (— Evden arabanı çek!...)
Dulcuk, hazırlanırdı: Annesine gidecek..
Öbürü: Bir çiçekle yaz olur mu?.. diyerek,
Yeni konca arardı: Güzel bir genç kız gerek!..

Adam: (— Boş ol!..) dedi mi, çatıp iki kaşını;
Evde çoluk çocuğun seyredin telâşını..
Kadın; bulmuş olsa da hattâ geçkin yaşını,
Ya odayı ayırır, hemen örtüp başını,
Ya komşuya giderdi, silerek gözyaşını!..

Bambaşka ayrılırdı (İç güveysi) olanlar;
Sessiz iş görürlerdi, hazırlayıp plânlar...
Bunlardan en ziyade (Kaynana) dan yılanlar
Ya sabur... çekerlerdi evde uzun zamanlar;
Nihayet, habersizce, yağlanırdı tabanlar!..

Bir kaçış ki, tutmasın sevenler Allahını:
Almazdı esvabını, fesini, külâhını!..
O cadıya yükleyip bu işin günahını,
Kızcağızın yollardı nafaka, nikâhını...
Duyanlar ağlaşırdı garip dulun âhını!..

Bu çeşit ayrılışa dayanmazdı yürekler:
Kız; bütün gün iş görmüş. Hazırlamış yemekler..
Pantalon ütülemiş.. Vermiş nice emekler...
Cumbadan yola bakıp, kumru gibi pinekler,
O gece uyumazdı, hep kocasını bekler!..

Bir ayak sesi var mı?.. Hayır; pek ıssız sokak..
Neler gelirdi akla, şeytanın işine bak:
Yoksa başka kadın mı?.. Kim acaba bu kaltak?...
Hangi şırfıntı kurdu saadetime tuzak?
Pencerede sökerdi, bu üzüntüyle şafak..

O gün, kızcağız bitkin.. Beyaz bir çatkı başta..
Artık ne süpürgede elleri, ne faraşta..
Sanki kalbi erimiş gözlerindeki yaşta!..
Ananın yüreği sert; yok bu katılık taşta:
(— Yere batsın.. Kalmıştır, içip, bir arkadaşta!..)

Kız, böyle susamışken kurtarıcı ecele,
Çat kapı, bir postacı.. Koşarlardı acele,
Bir mektup sunulurdu titrek, beyaz bir ele:
(Boş kâğıdı) çıkınca anlaşılır mes'ele;
Hayatında başlardı dulun sonsuz bir çile!..

Bir de, çok serpildi mi evdeki besleme kız,
Mahvolurdu fettanı büyüten kadıncağız:
(Bey) ne zaman bulursa bu (Ahretlik) i yalnız
«— Kız; seni seviyorum!..» diye yapardı ağız,
Gizlice getirirdi kişniş şekeri, sakız!..

Bir gün... İkindi vakti, ağustos sıcağında
Açık saçık gezerken kız en körpe çağında,
İki göz tutuşurdu göğsünde, bacağında...
Adam onu beklerdi evin bir bucağında:
Kartopunu bulurdu nihayet kucağında!..

Kaçamak devşirilir böyle turfanda yemiş,
Sonunda çakılırdı, altı ay geçince, iş:
«— Ayol; bu kız hamile... Karnı burnuna değmiş!..»
Kadın o gün bilerdi çapkın kocasına diş,
Çarşafını giyerdi.. Artık gidiş, o gidiş!..

Yalçın Çetin

BAZI VALİLER KUYRUKLARDAN MEKTUP ALIYOR -Gazeteler-

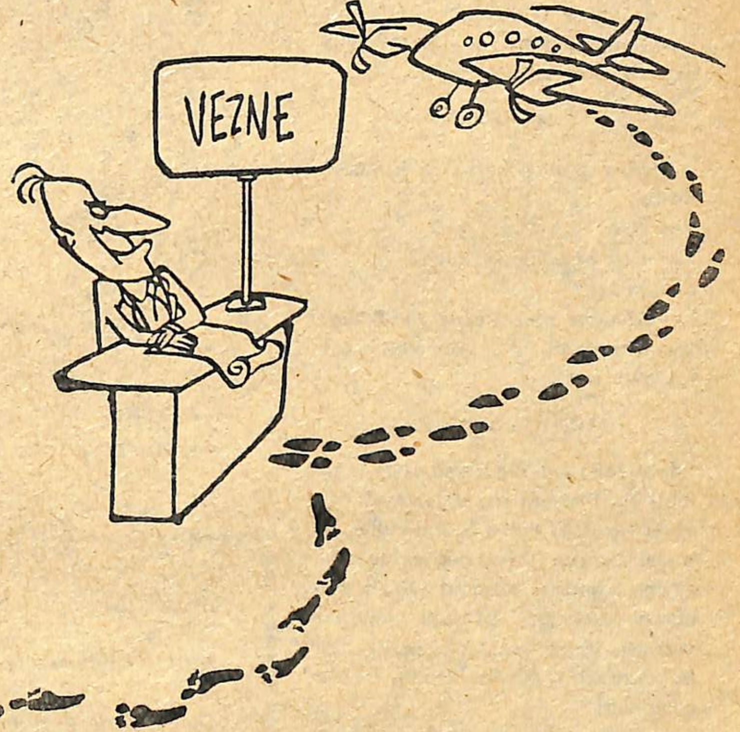

Yazısız

GÜMÜŞPALA

"Generalin Aşkı"

HAVA ALANLARINDA AYAKBASTI PARASI ALINACAK -Gazeteler-

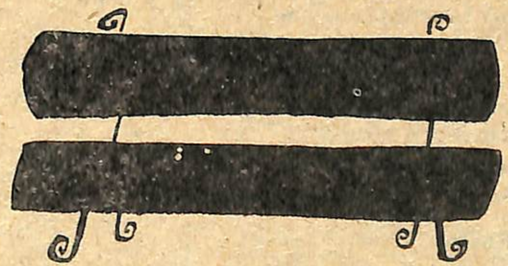

Yazısız

MEZBELELİKLER ORTADAN KALDIRILACAK -Gazeteler-

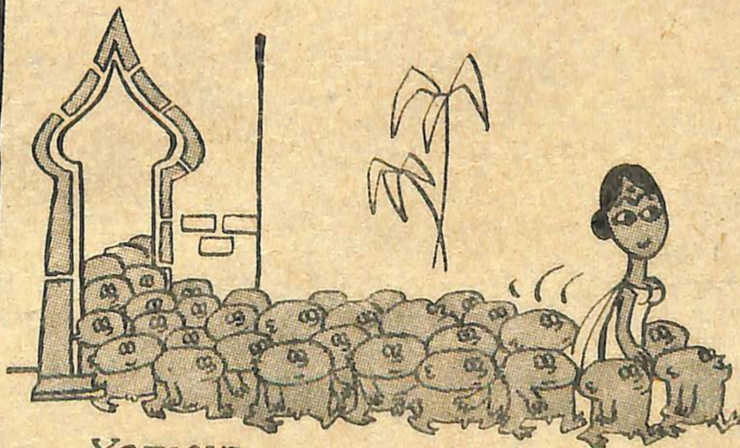

Yazısız

HİNDİSTANIN NÜFUSU DAKİKADA 66 KİŞİ ARTIYOR -Gazeteler-

Yazısız

Şakalar

Teklif!

Bay Hüsam, ekseriya altmışında olduğunu unutur, çapkınlığa kalkar. Bir gün genç, güzel, kıvrak bir artiste tutulmuştu. İkide bir yalvarıyordu:

—Beni, yalnız benim için sev... Olmaz mı? Bir insanın yalnız şahsı için sevilmiş olması kadar büyük bir zevk yoktur. Senden bütün ricam bu! Beni yalnız benim için sev...

Genç kadın gülümsedi:

— Dediğini yaparım ama, ayda beş yüz lira fazla verirsin....

Saçma!

Tiyatro dönüşü karısı Behoraçi'ye sordu:

— Oyun yuzel mi idi?

— Çok yuzel ama, saçma.

— Neden?

— Herifin biri, karisi uldü diye divane oluyor, hiç, dunyada boyle şey olur mu?

Terbiyeli uşak!

İstibdat ricalinde nezaketiyle müştehir A.. Paşanın gayet terbiyeli bir ağası vardı. Efendisi hastalandığı esnada, hergün doktorun evine uğrayıp, kapıdan, paşanın ahvali sıhhiyesi hakkında hekime malûmat vermek üzere emir almıştı. Ağa bu vazifeyi şöyle bir cümle ile ifa ediyordu:

— Paşa hazretleri doktor beyefendiye mahsusan selâm ettiler ve dün sabah başlarının biraz ağrıdığını, yahut ziyadece öksürdüklerini veyahut gece fazla terlediklerini kendilerine haber vermemi emir buyurdular.

Bir gün, bu terbiyeli ağa, yine doktorun kapısını çaldı ve şu ha-

— Paşa hazretleri arzı hürmet ettiler, bu gece sabaha karşı vefat ettiklerini bildiriyorlar!

Boşluk!

Genç erkek, yeni tanıştığı kadına:

— Demek kocanız seyahate çıktılar...

— Evet... Bilseniz, onun böyle ansızın gitmesi bende ne büyük bir boşluk bıraktı...

— Eğer, müsaade ederseniz, benden o boşluğu dolduraylm!..

Kaynana!

Gelin, sevgili validesinden mektup almıştı, damada koştu:

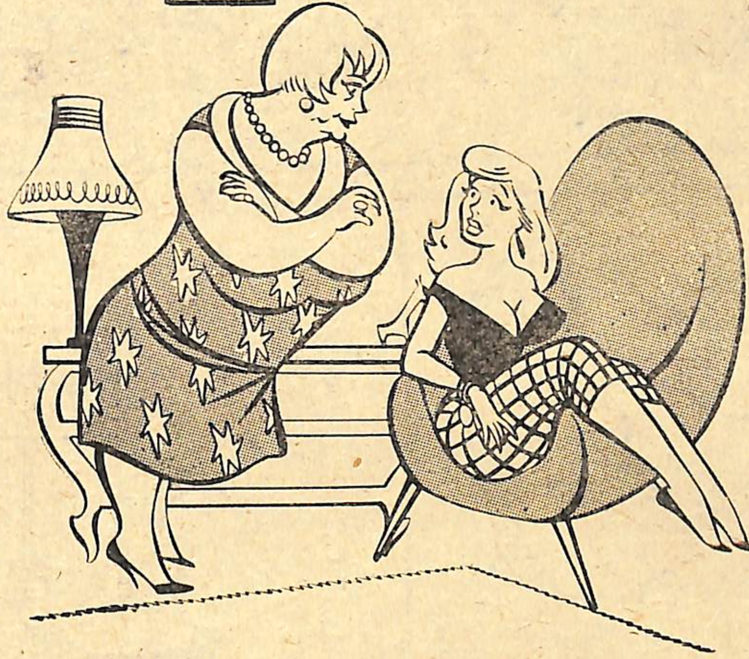
— Bak cicim, annem seni nasıl düşünüyor: Damadımı bütün ruhumla kucaklarım, diye yazıyor.

Damat hiddetle ayağa kalkmıştı:

— Bütün ruhumla kucaklarım demesi, bütün ruhumla sıkarım, demektir. Mektubunda bile taziptep başka bir şey düşünmüyor...

— Kızım, bütün erkekler de birdir...
— Hayır anne, ikidir: Zenginler, züğürtler!...

Güller . . . Dikenler

Âlimin bir günü, cahilin yüz yılından uzundur.

★

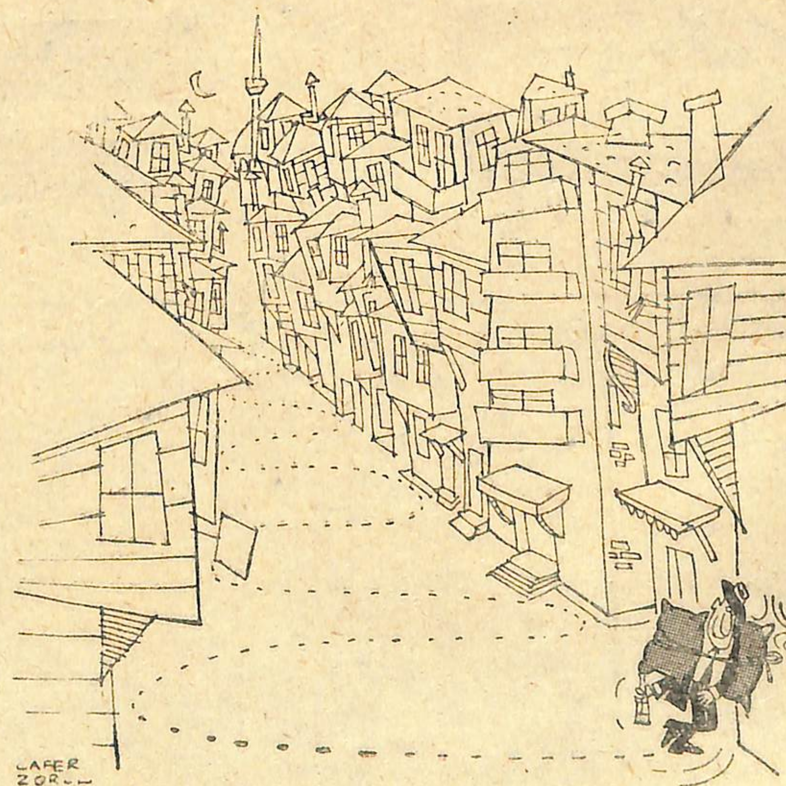
İstikbâl bir yabancı, mazi bir dosttur.

★

Cahil zamanı, zaman cahili öldürür!

★

İstikbâlin denizinde sahil yoktur.

YAZISIZ

Şakalar

Faiz hesabı!

Balat Musevi mektebinde, matematik öğretmeni talebesine bir problem veriyordu:

— Yıllık yüzde altı faiz ilan komşum Mişonaçi'ye uç yuz lira odunç veriyorum. Mişonaçi bu parayı beş ay sonunda iade ediyor. Bana kaç para verecek?

Bütün talebe, defterlerinin üzerine eğilip hararetli hararetli bu problemi halle çalışıyorlar. Yalnız Sarraf Levi'nin oğlu küçük İzak arkadaşlarına iştirak etmeyip, pencereden sokağı seyrediyor. Öğretmen soruyor:

— İzak! Kekerez?.. Soyledimi ağnamadin mi?

— Ağnadim!

— Oyleysan, hal etmeye için ne bekliyorsun ,be?..

— Yüzde yirmiden aşağı faiz hisaplarina aklim irmez da ondan!

Katık

Nami Sıkıel, hasisliği ifrat derecesine vardırmıştı. Geçenlerde nasılsa paraya kıyıp yarım kilo beyaz peynir almıştı. Büyük bir itina ile kavanoza koydu ve kapağını da sımsıkı kapadı.

Sabah akşam, yemek vakitlerinde, ekmeği kesiyor, kavanoza sürerek yiyordu. Oğluna da aynı usulü öğretmişti.

Bir gün kavanozun durduğu odayı kilitleyip çıkmış ve akşam geç vakit dönmüştü. Oğluna sordu:

— Öğle yemeğinde ne yaptın?

— Oda kilitliydi. Ekmeği anahtar deliğine göstere göstere yedim.

Nami Sıkıel, oğlunun suratına müthiş bir tokat attı:

— Ah, müsrif, obur kâfir. Bir gün de katıksız yesen ne olur?...

İstidat!

Yeni zenginlerden birinin karısı hizmetçi kıza kızar:

— Ne fena iş görüyorsun.. Kendi işimi kendim gördüğüm zamanlar daha çok rahat ediyordum!..

Hizmetçi:

— Aksini iddia etmem, bayanım.. Dünyada her kadın hizmetçi olarak doğmamıştır ki!

İnsaf yahu!

Başı kel bir herif hamama gider. Yıkandıktan sonra giyinirken bakar ki şapkasını çalmışlar, hamamcıya sorar:

— Yahu, hani benim şapkam?

— Sen hamama başı açık gelmiştin...

Bunun üzerine zavallı kel, oradaki müşterilere döner ve:

— İnsaf edin yahu! der, bu baş hamama açık gelecek başa benziyor mu?

ARASIRA yalnız kaldığım zaman, kendi kendimle konuştuğumu işitenler, bana tuhaf ve şüpheli bir gözle bakmağa başladılar. İçlerinde «Muhakkak sapıtmıştır!» diye hüküm verenler, veya «Vah zavallı aklından zoru var galiba!» diye bana acıyanlar vardı.

Bunlardan bir arkadaş, bir gün yanıma gelerek bu halimi sordu.

Macerami arkadaşıma anlattım, bana yerden göğe kadar hak verdi. Şimdi size anlatayım, eminim ki siz de bana gökten yere kadar hak verirsiniz.

İki yıl önce gazeteciler balosunda güzel bir kadınla tanıştım. İnsan kendi karısını pek câzip bir şekilde tasvir etmesi doğru bir şey olmadığı için kara gözlü, hokka ağızlı, servi boylu gibi lâflar etmiyeceğim. Sadece güzel demekle yetineceğim. Bu kadarını söylemekten maksadım biraz sonra sevgilimin kırk bir yaşında olduğunu öğrendiğiniz zaman bu yaşta bir kadına gönül vermiş olmamı ayıplamamanız içindir. Hoş bu yaşta kadınlara gönül verenler çok. İçlerinde kırallar, milyonerler bile var!..

Sevgilim duldu. Hali vakti yerindeydi ve yirmi yaşlarında bir kızı vardı. Kendi kendime:

«Aptallığa lüzum yok, dedim. Kadın gerçi benden birkaç yaş büyük, fakat buna karşılık bir evi ve bir hayli parası var. Senin için yapılacak şey sana bu güzel kadını ve bu parayı bırakan merhuma rahmet okumaktan ibarettir. Her ne kadar yirmi yaşında bir kızı insanın başına derttir amma ergeç onun da kısmeti çıkar.»

Üvey kızımın kısmeti umduğumdan daha az bir zaman içinde çıktı ve düğünümüz üzerinden bir ay geçmeden onu da evlendirdik.

Damada gelince, onu da takdim edeyim: Bizim muhterem peder. Babam her ne kadar benden yirmi yaş büyüktür amma benimle hemen hemen yaşıt gibi görünür. Canının kıymetini bildiği ve vara yoğa kendini üzmediği için Bursa şeftalisi konserveleri gibi terütaze kalmıştır.

Düğün gecesi babam benim üvey kızı görünce yıldırım çarpması nevinden ani bir aşka uğramış ve ancak yirmi beş gün sonra güvey girince kendine gelebilmiştir.

Şimdi vaziyeti size izah edeyim: Nikâh memuru babamla üvey kızımın nikâhlarını kıydıktan sonra babama:

— Ne duruyorsunuz, kayınbabanızın elini öpsenize, dedi.

Babam da, ben de bir an afalladık. Fakat nikâh memurunun dediği doğru idi. Babam benim damadım olmuştu. Binaenaleyh benim elimi öpmesi lâzımdı ve öptü. Ben de sırtını okşıyarak:

— İnşallah bir yastıkta kocarsınız evlâdım, dedim.

Nikâh memuru bu defa bana emretti:

— Ne bekliyorsunuz. Validenizin elini öpsenize...

Ben şaşırdım:

— Hangi validem?

— Canım babanızın karısı sizin anamz olmaz mı?

Bu da doğruydu. Çaresiz üvey kızımın elini öptüm, o da benim sırtımı okşıyarak:

— Varol evlâdım, dedi.

Merasimi bitti sanarak kapıdan çıkmağa hazırlanıyordum. Fakat nikâh memuru bu defa da üvey kızıma çıkıştı:

— Kızım insan evlendiği gün babasının elini öpmez mi?

★

Aradan bir sene geçti. Benim bir oğlum dünyaya gelmişti. Babam bu çocuğun ablasının kocası olmak itibariyle enişteSi benim babam olmak itibariyle de büyük babası oluyordu. Çocuğa gelince o da babamın hem torunu hem kayınbiraderi oluyordu.

Aradan bir ay geçmemişti ki babamın karısı da bir çocuk dünyaya getirdi. Bu çocuk da baba cihetinden benim kardeşim, ana cihetinden torunum oluyordu.

Çocuk benim kardeşim olunca onun büyük anasının benim de büyük anam olması icap ediyor, binaenaleyh karım büyük anam oluyordu.

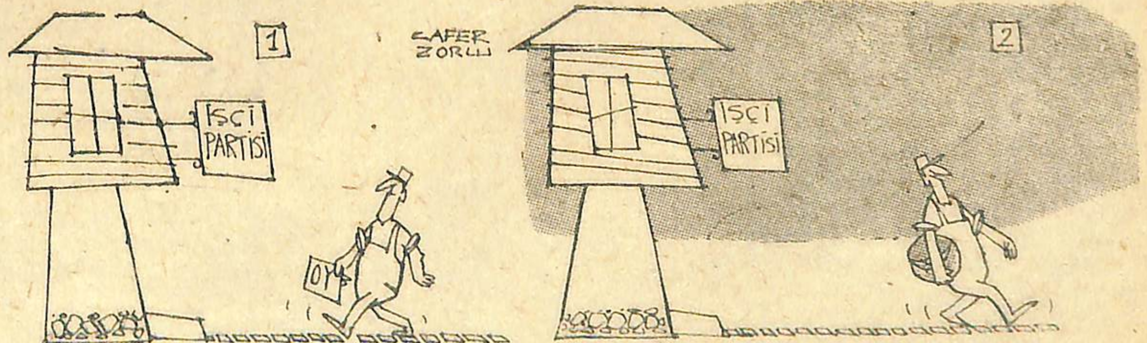
Şimdi söyleyiniz bana bir kimsenin büyük anasının kocası o kimsenin nesi olur? Pek tabii ki büyük babası değil mi? Şu halde ben bugüne bugün resmen kendimin büyük babasıyım.

İşte bazı tanıdıkların bana deli demesinin sebebi bu... Kendi kendimin büyük babası olduğumu yüksek sesle söylememden ibaret...

YILDIZBÖCEĞİ

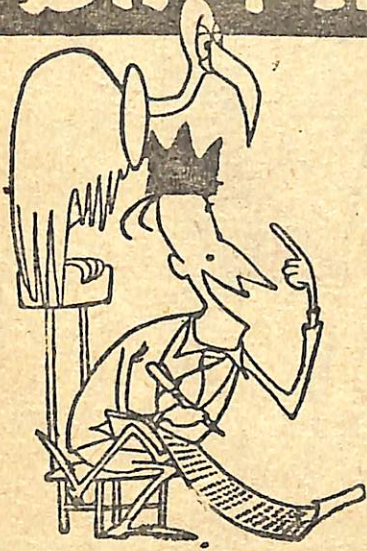

— Ne?... Tepeden tırnağa bütün vücudumu seyrettikten sonra bir de elli lira vizite mi istiyorsun?!

İşçi Partisinin hedefi ekmek olacakmış... (Gazeteler)

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

Fransa'nın tanınmış avukatlarından Floriot'nun anlattığı bir fıkradır. Avukatın iddiasına göre, olay aynen cereyan etmiştir.

Semih TUĞRUL

Kadınlar!

Paris mahkemelerinden birinde konusu oldukça açık saçık bir dâvaya bakılmaktadır. Başkan, iğfal edildiğini ileri süren 17 yaşlarındaki bir kıza, iğfal fiili ile ilgili teknik bir hususu sormayı kararlaştırmıştır. Fakat, bu soruyu sormadan önce dinleyicilere şöyle bir bakar. Sonra, onlara hitaben şunları söyler:

— Dâva, mahiyeti itibarı ile hazılarınızın yüzünü kızartacak teferruatla doludur. Namuslu kadınların salondan çıkmalarını rica ederim.

Bu sözler üzerine, Başkan etrafa göz gezdirmeye koyularak kadın dinleyicilerin çıkmalarını bekler. Fakat, içlerinden hiç birinin yerinden kımıldamadığını görünce bu sefer mübaşire seslenir:

— Mübaşir efendi, namuslu kadınlar salonu terkettiklerine göre, şimdi lûtfen öteki kadınları da dışarı çıkartın.

— 1932 de Ağabeyim Ferdi Tayfurla birlikte dublâja başlamıştım. Ortalama haftada bir film yapıyorum artık siz gerisini hesap edin...

Adalet CİMCOZ

20 - 22 yaşlarında!

Üç ihtiyar İngiliz öğle yemeklerini yemişler, klübün geniş koltuklarında istirahat ediyorlar, bir yandan da sohbet ediyorlarmış. Yetmiş yaşlarında olanı:

— Biliyor musunuz, demiş yemeklerden sonra bir pipo tüttürmeye bayılırım. Şimdi bir Havana purosu olsun isterdim.

Yetmiş beş yaşında olan ikinci ihtiyar:

— Ben, demiş, bir bardak skoç viskiyi tercih ederim.

Üçüncü seksen yaşlarında imiş. Hafiften içini çekip özlemle:

— Şöyle, demiş, 20 - 22 yaşlarında güzel, çiçekler gibi taze bir genç kız ve ılık bir oda... Ne kadar fevkalâde olurdu...

Yetmiş ve yetmiş beş yaşında olan iki ihtiyar, bir ağızdan ve hayretle:

— Oooo... Demişler. Ne hâfıza!...

*

— Aaaa... Bakın önce bunda anlaşalım. Ben fıkra anlatmaya başladım mı bir tane ile bırakmam.

Necdet Rüştü EFE

Satranç!

Alexey bir satranç tiryakisi idi. O gün yine her zaman oynadığı arkadaşını davet etmiş, oyuna başlamışlardı. Fakat bir müddet sonra arkadaşı:

— Alexey, dedi; bu hâlin ne? Sen çok dikkatli oyun oynardın; bugün ise hatâ üzerine hatâ yapıyorsun, nerdeyse oyunu vereceksin.

— Elbette, diye cevap verdi Alexey; olanlardan haberin yok!

Bu sabah komşulardan bir delikanlı karımı kaçırdı, şimdi her araba sesi duyuşumda onu geri getiriyor sanıp oyunumu şaşırıyorum!

*

Nezaket!

Öğretmen sınıfla biraz şakalaşmak istedi:

— İçinizde aptal olanlar ayağa kalksınlar...

Ses seda çıkmadı ve herkes yerinde oturmağa devam etti. Yalnız az sonra talebelerden biri yavaşça doğrulup ayağa kalktı ve durdu. Öğretmen gülerek sordu:

— Demek siz kendinizi aptal sayıyorsunuz, öyle mi?

Talebe ezile büzüle cevap verdi:

— Pek değil efendim; fakat sizin yalnız başınıza ayakta durmanız ayıp oluyordu da...

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Yumuşak!

Şeyyad Hamza namında bir softa bir gün Nasrettin Hocaya çıkışmış:

— Hep maskaralık edip duruyorsun. Hiç yüksek bir iş gördüğün yok mu senin?

Hoca da sormuş:

— Acaba sen ne gibi yüksek işler görürsün?

Şeyyad anlatmış:

— Ben her gece bu madde âleminden sıyrılırım, göklere çıkar yıldızlar arasında uçarım. Hakkın ulu eserini ibretle seyrederim.

Hoca birdenbire atılmış:

— Şeyyad, o esnada yüzüne yumuşak yumuşak, tüylü yelpaze gibi bir şey dokunduğu olur mu hiç?

Hocayı kandırdığına pek sevinen softa hiç düşünmeden cevap vermiş:

— Evet, evet, olur.

Hoca gülmüş:

— İşte o, bizim eşeğin kuyruğudur.

Duran ERGÜL

Hayır!

«Bir gün tek kollu bir adam berbere gitmişti.

— Sakal traşı olacağım, dedi.

Berber o kadar beceriksizdi ki, adamın yüzünü birkaç kere kesti, kulağını yaraladıktan sonra sordu:

— Siz, dedi, daha önce burada hiç traş oldunuz mu?...

Müşteri, derhal cevap verdi:

— Hayır, kolumu Birinci Dünya Savaşında kaybettim.

Muhlis HIDIROĞLU

Alo!

Alo, oğluna 300 koyunu teslim eder ve:

— «Oğlum Haso bu koyunla İstanbul'a götür sat ve neticeyi bana telefonla derhal bildir.» der.

— Peki baba.

Diyen Haso; koyunları götürür satar ve postaneye gidip telefonu açar.

— Alo.

— Ney?

— Alo.

— Ney ulan?

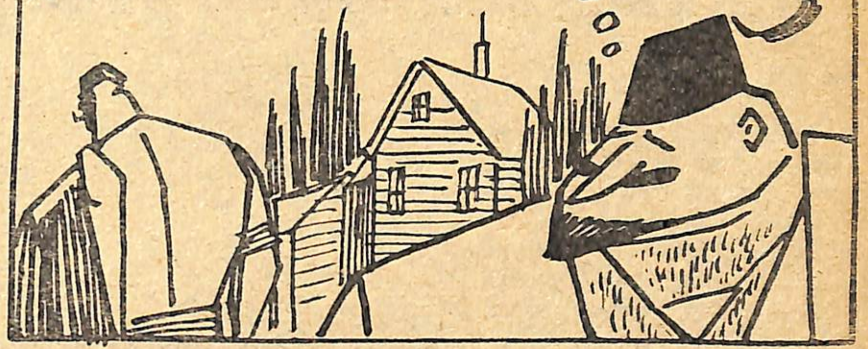
— Alo.

— Ne ula Haso, eşşoğlu, İstanbul'a gettin de böyüdün mü? ~~Baba demiyon~~ da Alo diyon ha. Ben sana gelince gösteririm, der ve telefonu kapatır.

Aydın DÖLEK

YENİBAHÇELİ RAUF VE KOMİSER OSMAN KAHVEHANE YOLUNDA KARŞILAŞIRLAR. FAKAT BİRBİRLERİNİ TANIYAMAZLAR...

BİRKAÇ SANİYE ÖNCE YENİBAHÇELİNİN ÇIKTIĞI KAPIDAN CİBALIKAPILI OSMANIN GİRDİĞİNİ GÖREN KAHVEHANE HALKI ŞAŞKINA DÖNER...

BOŞ BİR MASAYI TERCİH EDEN OSMANI ŞAŞKIN VE MÜTECESSİS GÖZLER ISRARLI BAKIŞLARLA TETKİK EDERLER.

BENLİ HAYGANUŞ, OSMANLA YAPTIĞI MÜNAKAŞA NETİCESİNDE GÖZ YAŞLARINI TUTAMAZ...

PATATES Şövalyeleri

— 7 —

At cambazı, oldum b i t t i m düşük bir fiyatla hayvanları alır ve üstün bir fiyatla bunları elden çıkarır. İşte, at ticaretinin temel kuralı, hemen hemen budur. Fakat bir at bir mısır çuvalı değildir ki: bir at, bir bacağının kırılmasını ya da bir balon gibi şişmesini veya gidip de gelmemek üzere pampada yok olmasını oldum olası göze alan kara talihli bir köle hayvandır. Artık, pek çok kere, hattâ düşük fiyatla at satın bile alınsa, gene de hiçbir şey kazanılmaz.

Filippo amcam bu gibi tehlikeleri veryansın etmeğe karar vermişti: Atlar satmaktan ağzı kulaklarına varıyordu; yoksa atlar satın almıyordu. Bu mükemmel bir dümendir; ama her Tanrı'nın kulu, şüphesiz bunu beceremez. Bu işte özel kabiliyetler gerekir; denildiği gibi, açıkgöz olmak gerekir; bundan başka, birkaç saniye içinde sürüdeki iyi atı seçebilmek ve boynunu bir kemente geçirebilmek gerekir. Dahası, kalkıp elli metreden bir goşonun kulağını delebilmek gerekir.

— Tanrı dedi ki: Hiç öldürmiyeceksin. Ben de öldürmüyorum; Yüce Tanrı ile beraberim. Deseydi ki: Goşoların kulağını delmiyeceksin, ben de onların kulaklarını delmekten adamakıllı sakınır, kafalarını delmekle yetinirdim.

Filippo amcam pampada at sırtında seğirtirken böyle diyordu ve yaman bir mantığı vardı onun.

— Yüce Tanrı dedi ki: Hiç çalmıyacaksın ve ben de çalmıyor, ticaret yapıyorum işte. Satmamaktan bilmem neden alıkoymadı? Neden satın almamaktan alıkoymuş olsun? Hırsız vasa dışı yapılmış sözleşmeden kâr çıkarmağa çalışır. Ben ise çit içindeki bir attan peşin pay almaktan hiçbir şey kazanmam: bir attan peşin peşin pay alınınca, en iyisi bu olmakla beraber, cebimde bir metelikten fazla para olmaz. Ben kârımı, at satışından çıkarırım; ticarettir işte bu da.

Amcam, bu gibi düşüncelerle aralıksız işe girişiyordu; ama beni en çok güçle inandıran, yirmi pesos düşüncesi idi.

— Eğer, devamlı şekilde bir at satın alıp, onu yirmi pesos kârla elden çıkarırsam, namussuz muyum? Hayır, yirmi pesos bir kâr haktır, herkes kabul eder bunu ve dünyanın bütün Ticaret Odaları da kabul eder. Düşün: İki yüz elli pesosa bir at satın alıp bunu iki yüz yetmişe sattım; ben gerçekten namuslu bir tüccarım. Sonuç olarak, bir atı (hiç para ödemeden) kalkıp yirmi pesosa satınca, neden sütübozuk diye dile düşmüş olayım? Belki iki yüz elli pesosluk bir sermayeye konarım ama, istemem ben bu sermayeyi; bundan erkekçe vazgeçerim ve ancak yirmi pesos benim namuslu ticaret kârımdır.

★

Anlatmak istediğim olay, işte kahvehane garsonu olduğum sıralar Arjantin'de geçiyordu. Bir gün amcam Filippo kapımın altına bir kâğıt fırlattı: «Bence gidip iki yıl başka yerde çalışmak daha iyidir... Hem sana, alışılmış çevreden uzaklaşmanı öğütlerim; namussuz bir goşo pek kötü bir oyun etti bana. Sağ kulağına bir kurşun oturttuğumda, yan döndü de kurşun, aldığım nişanla, sağ kulağı delecek yerde, sol kulağı delip geçti. Goşolardan sakın. Gördüğün gibi onlar, tehlikeli insanlardır.»

İşte bunun üzerine kalkıp pampaya gittim ve açlıktan nalları dikmemek için de, başladım çalışmağa. O zamanlar, şüphesiz gazetelere yazı yazmayı düşünmüyordum; uzaktım bu işten; ekmek hatırı için hayvan koşuyordum ve anamdan emdiğim süt burnumdan geliyordu.

Talihim yoktu: Tıfıl bir çocuktum işte, öylesine bir çocuk; temize çıkmak için gerekli hile nedir bilmiyordum şüphesiz. Sanki yürekler acısı bir saflıkla, bir ata —üçüncü atıma— tamamen sahipliği verecektim.

Ama, gençliğim kurtardı beni. Bugün artık, bir atı ne öyle doludizgin sürebilir, ne de, elli metreden sıkılan bir kurşunla, gözü dönmüş bir goşonun elindeki koca bir pistoleyi sıçratabilirim.

Mutlu, temiz ve mâsum çocukluk; gözlerin ışıl ışıl ve ruhun pırıl pırıl olduğu mutlu çağ! Bugün bir kurşun sıkışta bir adamın elini nasıl yaralayabilirim? Bir misketçik az gelirdi bana...

★

Pampada sürtmeğe başladım da atlara, amcamı bunca sıkıntıya sokan ve başıma da daha da işler açmağa kalkan bu salak hayvanlara karşı içimde derin bir nefrettir uyandı. Kalktım atımı, dikkatsizliğimden yararlanarak, paslı bir tabancayı üzerime doğrultan yaşlı bir adama devrettim. Gene askıntı oluyordu bana; tabancamı, fişekliğimi ve çizmelerimde sakladığım üç-beş pesosu da verdim. Pek dar diye şapkamı reddetti. Artık elde avuçta hiçbir şeyim kalmamıştı.

Bulduğumu ziftleniyor, çalı diplerinde yerde yatıyordum; bir serseriye rastgelince, birlikte yol alıp gidiyorduk biraz.

Bir gece, hatırlarım, tuhaf bir şey geldi başıma. Uyumak için büyük bir çalı dibine postu sermiştim. Daha dalışımın üzerinden yarım saat geçmemişti ki bir kımıltı ve hafiften bir iç çekişi işittim; birkaç metre öteme uzanıp yatmıştı biri.

— Kim var orada? dedim.

Birisinin sıcak sesi:

— Başı belâda bir yolcu, dedi hemen.

— Desene dostuz! diye karşılık verdim.

Yeniden bir iç çekişi işittim.

— Tütüne benzer bir şeyiniz var mı? diye sordum.

— Kokusu bile yok.

— Ya bir parça ekmek? Bir yudum zıkkım? Bir damla su filân?

Bilinmedik arkadaş:

— Bir benzeri dahi yok, diye karşılık verdi.

Gülerek:

— O halde, dedim, bir birlik kurabilir, elimizdekilerini, avucumuzdakilerini bir araya getirebiliriz ve bunları ikiye böldük mü, ne birimizde bir şeycikler kalır, ne de ötekimizde.

— Zaten benim hiçbir şeyim yok; ama sizin, elde gençliğiniz var sizin, bu da ana sermaye.

Görünmeyen yoldaşım bir kere daha çekti içini.

— Böyle genç başınıza, nasıl da pampada dolaşıyorsunuz? Bu iş benim gibi içi geçmiş bir serseriye pek yaraşır.

— Adı batasıca atların belâsından oldu bu. Atlar olmasaydı, gazete okuyacağım saate kadar yatağımda yan gelip yatacaktım.

Söz arkadaşım tuhaf tuhaf:

— Okumak biliyor musunuz? diye sordu.

— Yazmak bile biliyorum, dedim. Ya siz?

— Ne okumaktan çakıyorum, ne de yazmaktan. Şu atların dalgası nasıl şey öyle?

— At ticaretinde amcama yardım etmek için kalkıp geldim Arjantin'e. Artık amcam sermayeyi kediye yükletmiş bir adamdır. Ben ise, atlarla düşüp kalktım ve kendimi at işine verdim. Evime geri dönersem, denizcilik yapacağım; bir atın artık gölgesini bile görmiyeceğim.

— Ya! Ama gemileri, gemileri kim yönetecek?

Gülmeğe başladım.

Kıkır kıkır:

— İhtiyar dostum, dedim, ya siz nereden geliyorsunuz?

Bana ciddi ciddi:

— Pampa'dan, diye karşılık verdi; orada doğdum ve hiçbir zaman oradan dışarı çıkmadım.

(Devamı var)

EN FAZLA İKRAMİYE VEREN BANKA İŞ BANKASIDIR

7 Haziranda:

15 APARTMAN DAİRESİ

1 adet 100.000 lira
25 adet 5.000 lira
25 adet 1.000 lira

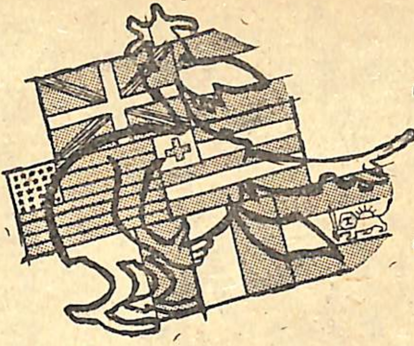
ayrıca 1800 talihliye çeşitli para ikramiyeleri

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Milletler Gülüyor

Sıhhat!

Ölmekte olan hastanın yatağını çevreleyen doktorlar adamcağızın mâneviyatını yükseltmek için aralarında şöyle konuşuyorlardı:

— Kalp normal!

— Karaciğer formunda!

— Akciğerler mükemmel çalışıyor!..

Bu lâfları duyan hasta son bir gayretle gözlerini araladı ve:

— Anladığıma göre beyler, dedi; çok sıhhatli bir şekilde ölüyorum!..

Utangaç çocuk!

Madam Marius, küçük Marius'ü de almış parkta gezdiriyordu. Bir ahpaba rastladılar:

— Marius'cüğüm Mösyö Olive'e bonjur de...

— Hayır!

— Bonjur de bakayım haydi...

— Demiyeceğim!

— Mösyö Olive'e bonjur de yoksa tokadı yiyeceksin...

— Ben Mösyö Olive'e eşek kafalı, inek derim; bonjur demem!

Bu inat karşısında çaresiz kalan Madam Maryüs, Mösyö Olive'e döndü ve:

— Kusura bakmayın Mösyö Olive, dedi; Marius işte böyle çok utangaç bir çocuktur, bir bonjur dedirtemezsiniz.

İlk!

— Beni ilk aldatışında kendimi öldürürüm; bunu bilmiş ol sevgilim!

— Peki ya ikincisinde?

Nasıl olmuş?

İlk olarak elektrikli testerede çalışacaktı. Nasıl yapılacağını, ellerini nasıl koruması gerektiğini gösterdiler. Usta başı birkaç gün sonra yanına geldi ve testere ile nasıl çalıştığını görmek istedi fakat o ne!... Adamcağız parmaklarından birini kaybetmişti bile.. Sordu:

— Sana o kadar da öğüt vermiştim, nasıl oldu da parmağını kestin Sam?

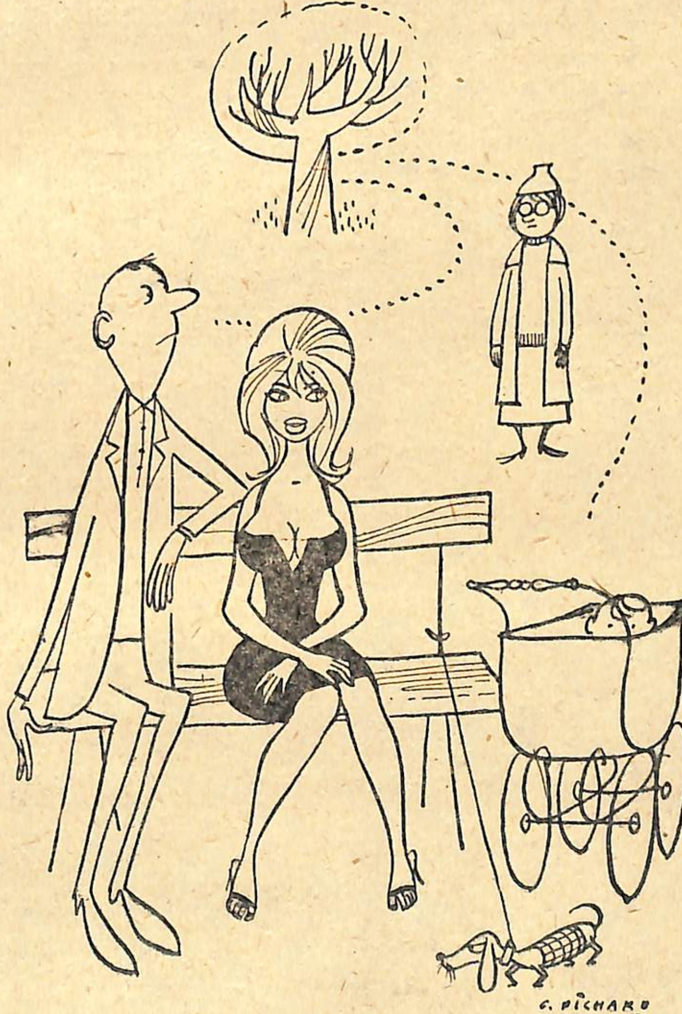
Sam nasıl olduğunu anlattı:

— İşte böyle odunu kesiyordum, bir ileri bir geri giderken birdenbire... Hooop işte bir parmak daha gitti usta!..

Hayat Sigortası

Kingfish, arkadaşı Andy'nin el'an bir hayat sigortası yaptırmamış olmasına içerliyor ve onu razı etmek için sigortanın faydalarını sayıp döküyordu:

— Bak Andy; eğer hayat sigortan olduğu halde bir binanın 120 nci katından aşağı düşsen bu sigorta sana hayatta kaldığın her hafta için dünyanın parasını temin eder. Sonra bir iyi tarafı daha; sigortan başlamak için senin yere düşmeni beklemez; pencereden uçtuğun andan itibaren işler!...

— Bebekleri ve köpekleri çok seviyordunuz değil mi?... İşte sahipleri geliyor!...

KOCAMAN LÂFLAR

Hayatın sırrı her hoşunuza gideni yapmak değil, her yaptığınız işten hoşlanmaktır!.

★

Aşk bir kuyu gibidir, suyunun tadına bakmalı ama içine düşmemeli

★

Erkekler, yalan söylemek zorunda kaldıkları kadınlardan nefret ederler.

HUGO

★

Kızların kimlerle evlendiklerini gördükçe, onların hayatlarını kazanmak için çalışmaktan ne kadar nefret ettiklerini anlıyorum.

★

Büyük adamlar büyük olduklarını, küçük adamlar ise, küçük olduklarını aslâ hissetmezler.

Mahrumiyet!

Yeni sekreter Marilyn Monroe'ya taş çıkartacak kadar bomba idi. Patron birkaç tereddütlü davranıştan sonra nihayet dayanamadı ve kendisine okkalı bir tokada mal olan hareketi yaptı:

— Bana kızmayın madmazel, diye sızlandı; bu benim yetişme tarzımdaki bir mahrumiyetin sonucudur. Annem beni biyorlardı:

Kadınlar aralarında konuşuberonla büyütmüş de...

Papağan!

Felâket! Yeni alınan salak hizmetçi evin kıymetli papağanını bir güzel yolup yahni yapmıştı. Sevgili kuşunun tabakta salçalar içinde yattığını gören hanım, feryadı bastı:

— Sersem! Yüz bin frank değerinde ve dört lisan konuşan bir kuştu bu...

Hizmetçi kendini savundu:

— Peki hanımefendi, o halde niçin beni ikaz etmedi?

Cinsi lâtif!

Bir ziyafette fazlaca neş'elenen bir Amerikalı kadehini kaldırıp:

— Şu iki yarım kürenin bütün cinsi lâtifi şerefine içiyorum dedi. Sonra Fransızca olarak ilâve etti:

— Ve cinsi lâtifin iki yarım küresi şerefine!..

Kahve mi, çay mı?

Öfkelenen müşteri garsona bağırdı:

— Bu nedir Allahaşkınıza, çay mı kahve mi? Tadı terebentine benziyor.

Garsonun yüzü aydınlandı:

— Öyleyse kahvedir beyim, zira çaylarımız bulaşık suyuna benzer!...

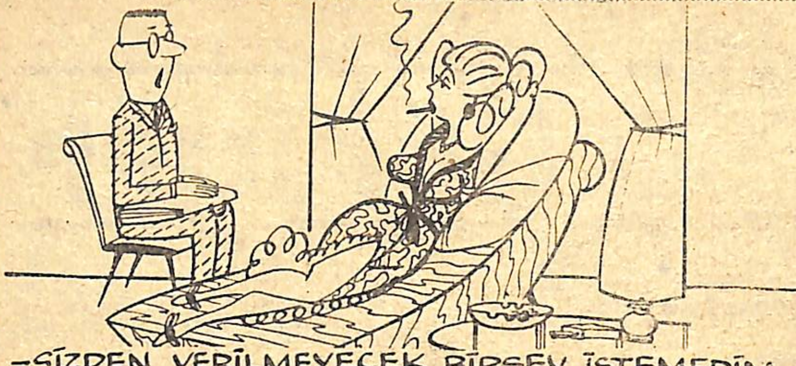
İllet!

Mr. Johnson epeydir hasta idi; muayeneye gelen doktor biraz ciddî konuştu:

— Sizinkisi Mr. Johnson, uzun zaman sürüp müzminleşmiş ve sıhhatinizi, saadetinizi maalesef avucu içine almış bir illet...

Mr. Johnson telâşla:

— Aman doktor, dedi; yavaş söyleyin, kendisi yanımızdaki odada duyabilir!..

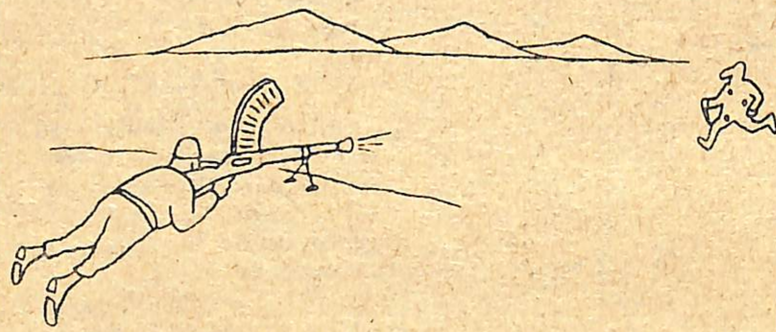

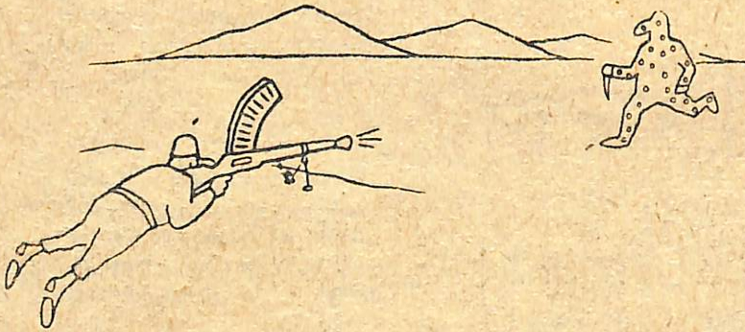
—SİZDEN VERİLMEYECEK BİRŞEY İSTEMEDİM Kİ BAYAN... VÜCUDUNU İLMÎ MÜESSESELERE BAĞIŞLAYAN BU KADAR KADIN VAR!

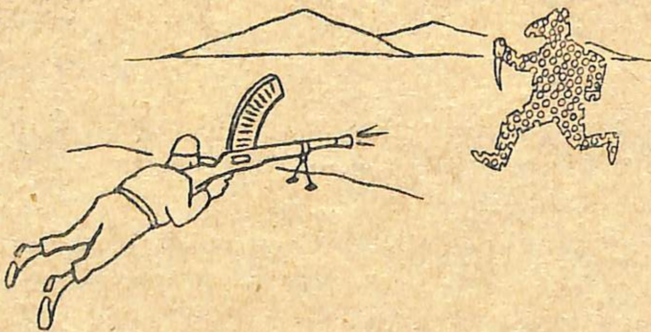

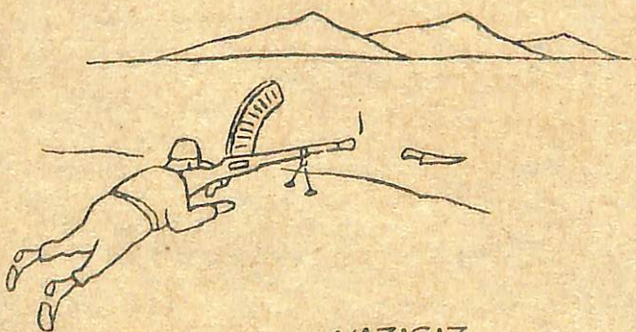
—SENİN ŞU GÜZEL ELLERİNİN DOKUN-DUĞU TABAKLARI ÖYLE SEVİYORUM Kİ...

Dünya KARİKA TÜRLERİ

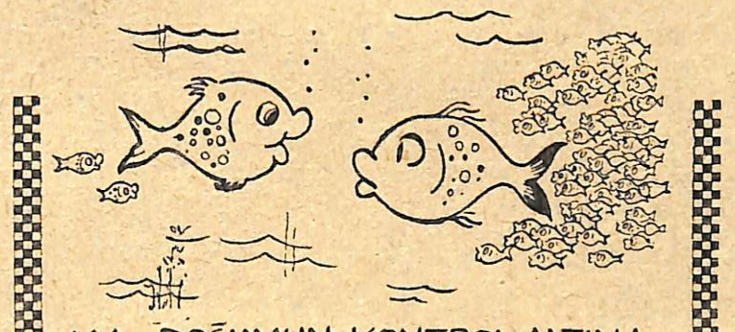

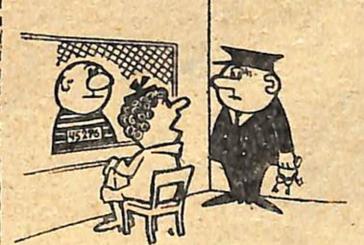
YAZISIZ

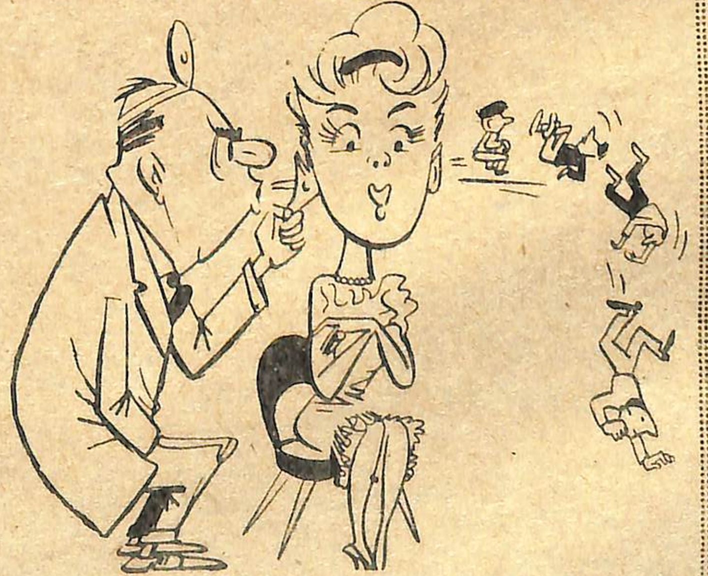
—AAA... DOĞUMUN KONTROL ALTINA ALINDIĞINDAN HABERİN YOK GALİBA...

BERBER— VAY CANINA, İKİNCİ MAKAS DA KAYBOLDU!

KADIN— YANLIIIŞ, BENİMKİ BU NUMARA DEĞİL!

DOKTOR — VAY VAY VAAAY... KAFANIZIN İÇİ ERKEK DOLU!

SOĞUK ALGINLIĞINA VE BAŞ AĞRILARINA KARŞI

OPON

FAYDALIDIR

GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ

Göç, bitirmeden bırakamıyacağınız, fakat bitirdikten sonra tekrar okuyacağınız roman.

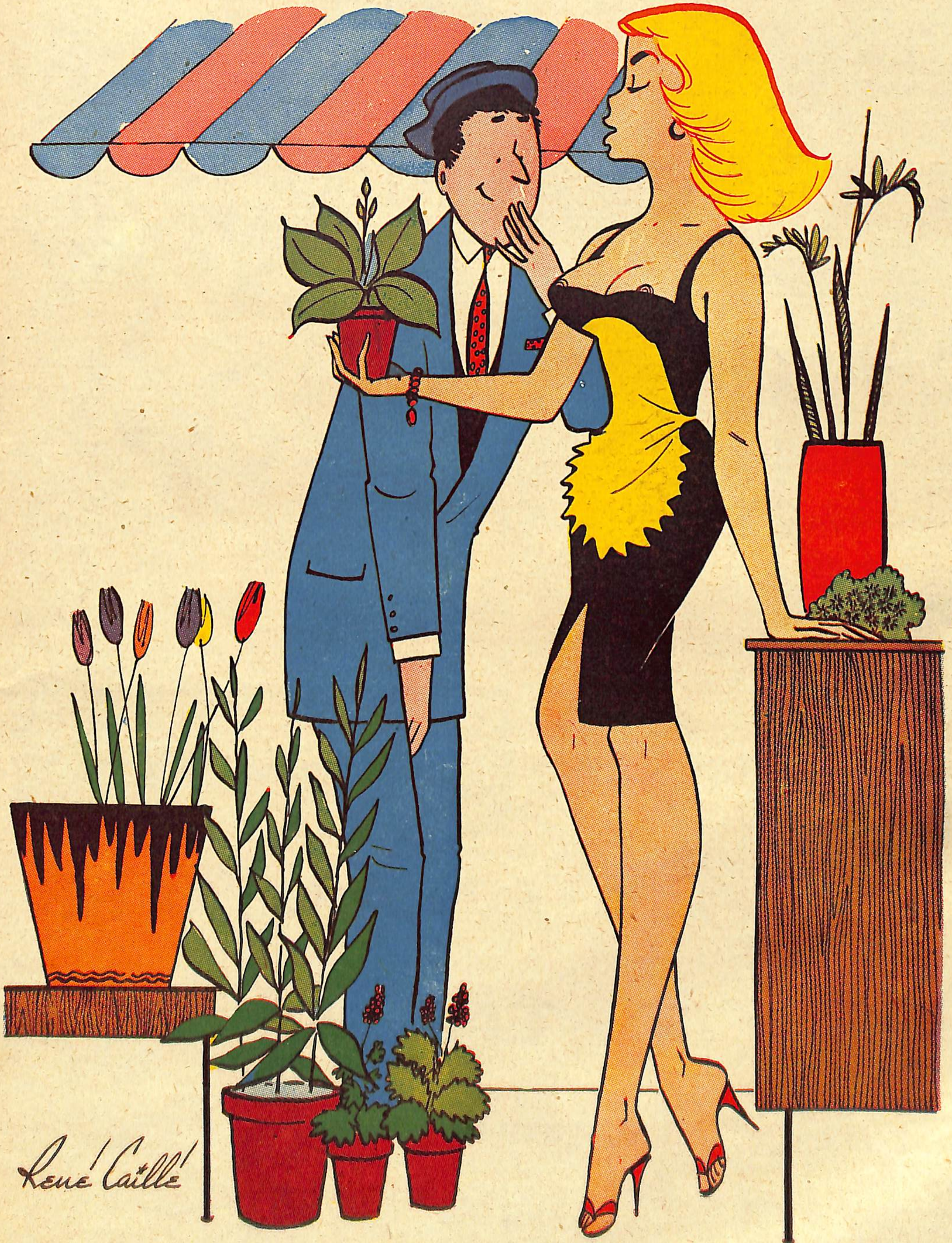
YAZAN:

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Pek Yakında Çıkıyor.

Fiatı 5 Lira

Akbaba

— Şu tomurcuklara bak, dün denberi ne kadar büyümüş!